Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2182 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 9 mai 1956

Ziua Victoriei

Unii dintre noi erau foarte tineri pe vremea aceea. Cu toate acestea nu se poate ca cineva să fi uitat acea zi.

9 Mai... Radioul și ziarele anunțau capitularea rămășițelor armatei hitleriste zdrobită în însăși bîrlogul ei — Berlin. Dacă ar fi existat seismografe atît de sensibile încît să înregistreze bătăile inimii omenești în acel timp, desigur ele ar fi înregistrat, la unison, o singură vibrație, universală: cea născută de bucurie. Încetaseră focurile de armă; din crematoriile de la Auschwitz nu mai ieșea fum. Un singur cuvînt flutura pe buzele oamenilor cinstiți: libertate. Libertate de sub jugul fascist, libertate de teama de a fi mîine ucis. Dar clipe de reculegere spărgeau veselia pe piețele din Praga, Paris, sau Moscova. Era amintirea celor ce s-au jertfit pentru ca acel 9 Mai să devină realitate. Și în primul rînd oamenilor sovietici le mulțumea omenirea pentru lupta eroică ce au dus-o împotriva fiarei naziste. Anii de război au confirmat în mod strălucit vitalitatea orînduirii socialiste, forța de monolit a societății sovietice. Știind să insufle poporului sovietic credința în victorie, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a condus la victorie, prin îndrumarea sa, forțele armate ale U.R.S.S. Insuflețiți de lupta armatei sovietice, în multe țări ale Europei s-a desfășurat mișcarea de partizani.

In zilele războiului s-a cimentat alianța dintre popoarele Uniunii Sovietice, Statelor Unite și Angliei, prietenie consolidată prin sîngele vărsat în comun de fiii acestor popoare în focul luptei antihitleriste.

Existau deci condițiile pentru o colaborare fructuoasă între marile puteri ale lumii, bazată pe o politică comună. O astfel de politică și-a găsit consfințirea în documentele de la Ialta și Potsdam. După înfrîngerea fiarei hitleriste evenimentele au luat însă altă întorsătură. In Statele Unite ca și în alte țări capitaliste au dobîndit influență acele cercuri interesate în crearea unei atmosfere încordate în relațiile cu Uniunea Sovietică. Cei ce au profitat de pe urma celui de-al doilea război mondial mărindu-și profiturile în dolari și lire, unelteau din nou, în vreme ce tinerii sovietici, englezi sau americani își dădeau viața. Ei au înlocuit „războiul cald" prin „războiul rece".

Dar popoarele care au cunoscut urgia anilor de război n-au privit indiferente aceste manevre menite să ducă în ultimă instanță la un nou război. S-a născut o uriașă mișcare ce a cuprins mase care prin numărul lor depășea orice altă mișcare din istorie. Partizanii păcii și-au strîns rîndurile.

Această mișcare are la bază o uriașă forță materială: politica de pace a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară. Căci situația postbelică se deosebea radical de cea care exista înainte de izbucnirea războiului. A luat naștere lagărul socialist în frunte cu U.R.S.S. și China populară — cea mai mare cucerire a popoarelor. Uniunea Sovietică a ieșit din izolare, alături de ea găsindu-se statele de democrație populară. Iar alte state ca India, Birmania, Egipt au început să urmeze o politică de colaborare ducînd astfel la formarea unei uriașe zone a păcii.

Grație luptei forțelor patriotice din țara noastră, condusă de comuniști, în condițiile favorabile create de eliberarea de către Armata Sovietică, poporul nostru și-a luat soarta în propriile mîini instaurînd regimul democrat-popular. Astfel, pentru prima oară în istoria sa, Romînia se bucură de o adevărată independență. Aceasta în vreme ce în apus nu numai state mici, dar și mari puteri erau subjugate economicește și politicește cercurilor imperialiste americane care au profitat de greutățile de după război ale acestor țări.

Ca urmare a acțiunilor Uniunii Sovietice, ale R. P. Chineze și ale altor state iubitoare de pace ca și prin unitatea și forța mișcării partizanilor păcii, în ultima vreme s-a conturat o anumită destindere a încordării internaționale.

Eveniment istoric de o însemnătate excepțională, Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a venit să confirme politica leninistă de coexistență pașnică pe care o urmează neabătut Uniunea Sovietică. De la tribuna Congresului al XX-lea s-a arătat în mod clar că războiul nu mai este inevitabil. Această teză de mare însemnătate a dat un nou avînt luptei popoarelor pentru pace, dovedindu-le din nou că se pot bizui în această bătălie pe Uniunea Sovietică.

Această credință este izvorîtă din aprecierea faptelor, căci declarațiile U.R.S.S. sînt urmate de acțiuni concrete. Nu este necesar aci să ne referim la numeroasele inițiative de pace ale Uniunii Sovietice, ci e de ajuns să pomenim doar cîteva dintre acțiunile cele mai recente ale U.R.S.S. Recenta vizită a lui N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov în Anglia a dovedit posibilitatea de înțelegere care există între cele două guverne. Fără a trece sub tăcere unele deosebiri de păreri, comunicatul final a subliniat puncte comune în politica Angliei și Uniunii Sovietice.

Săptămînile ce vor urma vor cunoaște noi contacte importante între conducătorii de state. Este astfel așteptată vizita la Moscova a primului ministru al Franței Guy Mollet și a ministrului de externe, Pineau.

Desigur că în calea însenінării atmosferei internaționale mai stau piedici. Astfel, cu toate că se împlinesc astăzi 11 ani de la eliberarea Germaniei, acest stat continuă să fie scindat. De ce? Pentru că puterile occidentale nu doresc să vadă o Germanie reunificată și liberă, ci un stat german încadrat în coaliția agresivă a Atlanticului de Nord. Una dintre cele mai arzătoare probleme ale zilelor noastre — cea a dezarmării, din pricina poziției obstrucționiste a puterilor occidentale, nu și-a găsit încă nici ea soluționarea.

Fără îndoială însă că sărbătorim anul acesta Ziua Victoriei în condițiuni mai propice pentru pace decît în anii din urmă. Dar progresele pe această cale depind de hotărîrea și vigilența maselor populare în apărarea liniștei omenirii. Forțele agresive nu și-au schimbat țelurile; astăzi ele își camuflează scopurile sub un potop de vorbe mieroase. Astfel, în Occident mai există politicieni care visează încă, și acest lucru își găsește reflectarea și în unele discursuri și documente oficiale, la reintoarcerea vremurilor cînd în țara noastră și în celelalte țări de democrație populară domneau trusturile imperialiste. Desigur că de pe o asemenea bază nu este posibilă însănătoșirea vieții internaționale.

Tocmai de aceea efortul poporului nostru spre consolidarea orînduirii democrat-populare, prin noi succese în construcția socialistă, este apreciat ca o contribuție adusă cauzei păcii.

Ziua de 9 Mai are pentru poporul nostru o dublă semnificație. Noi sărbătorim nu numai Ziua Victoriei, ci și înfrîngerea în 1877 a armatelor turcești. Atunci țara noastră a obținut independența de stat. Alături de vitezele armate romîne s-au găsit oștile ruse care și-au adus contribuția la înfrîngerea armatelor turcești. Dar monstruoasa coaliție a burgheziei și moșierimii a vîndut independența patriei noastre. Abia la 23 August Romînia și-a redobîndit suveranitatea, avînd sprijinul dezinteresat al U.R.S.S.

In această zi de sărbătoare ne angajăm să luptăm cu mai multă forță pentru apărarea păcii alături de milioane de oameni, de prieteni dragi din Moscova sau Stalingrad către care se îndreaptă gîndurile noastre de recunoștință pentru salvarea omenirii din noaptea neagră a fascismului.

„Scînteia tineretului"

A început turnarea betonului la marele baraj al hidrocentralei de la Bicaz

In ziua în care poporul nostru a sărbătorit cea de a 35-a aniversare a înființării partidului nostru, constructorii hidrocentralei „V. I. Lenin" de la Bicaz au început turnarea betonului la marele baraj care va stăvili apele Bistriței.

Pentru turnarea barajului au fost necesare importante lucrări pregătitoare. Din stîncile de pe malurile cu care trebuie să se înfrățească betonul și din albia Bistriței s-au escavat peste un milion metri cubi de pămînt și piatră. Pe cele două maluri ale rîului, la o înălțime de 150 de metri, s-au montat cu ajutorul specialiștilor din R. D. Germană 2 macarale funicular cu o capacitate de 20 tone fiecare, cu ajutorul cărora se transportă betonul pînă la locul de turnare. Este în curs de montare a treia macara funicular. Pentru prepararea betonului necesar barajului s-a construit o fabrică de beton complect automatizată cu o capacitate de 4.000 mc. beton pe zi. Pietrișul necesar fabricării betonului se scoate din albia rîului cu ajutorul unei drăgi sovietice de mare capacitate. Alte două asemenea utilaje vor intra curînd în funcțiune.

Intregul proces tehnologic de construcție a acestui baraj, unic în istoria construcțiilor din țara noastră, este complect mecanizat. Barajul, unul din cele mai mari din Europa, va avea o înălțime de 126 m. și o lungime a crestei de 442 m. Prin construirea lui se va forma marele lac de acumulare cu o capacitate de peste un miliard mc. de apă care se va întinde pe o lungime de 35 km.

Primele tone de beton turnate în baraj inaugurează o nouă etapă în construirea acestei mari unități energetice a țării noastre.

Aniversarea a 35 de ani de la înființarea Partidului Comunist din Romînia

ADUNAREA FESTIVĂ ORGANIZATĂ DE COMITETUL ORĂȘENESC BUCUREȘTI AL P. M. R.

Prezidiul adunării festive

Marți seara a avut loc la Teatrul de Operă și Balet a R.P.R. adunarea festivă organizată de Comitetul orășenesc București al P.M.R. cu prilejul aniversării a 35 de ani de la înființarea Partidului Comunist din Romînia.

La adunare au luat parte numeroși membri de partid, printre care participanți la istoricul congres de constituire a Partidului Comunist din Romînia, din anul 1921, membri ai C.C. al Partidului Muncitoresc Romîn și membri ai guvernului, oameni ai muncii din întreprinderile și instituțiile capitalei, activiști ai organizațiilor de masă, oameni de știință, artă și cultură, generali și ofițeri superiori ai Forțelor Armate ale R.P.R.

Pe fundalul roșu al scenei se vedeau portretele lui Karl Marx și Vladimir Ilici Lenin încadrate de drapele roșii și tricolore. Alături erau înscrise datele memorabile: 1921—1956 și cuvintele: „Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn".

In prezidiul Adunării au luat loc tovarășii: Gh. Apostol, Emil Bodnăraș, P. Borilă, N. Ceaușescu, I. Chișinevschi, Chivu Stoica, Miron Constantinescu, Al. Draghici, Gh. Gheorghiu-Dej, Al. Moghioroș, C. Pîrvulescu, D. Coliu, L. Răutu, L Sălăjan, I Cozma.

Au luat de asemenea loc în prezidiu tovarășii: Gh. Stoica, Constantin Mănescu, Mihail Cruceanu, Mihail Macavei, Th. Iordăchescu, delegați la primul congres al partidului, vechiul militant al mișcării muncitorești, Mihai Gh. Bujor, precum și tovarășii Constanța Crăciun, Fl. Dănălache, Cornel Fulger, Ileana Răceanu, Ștefan Voicu, Constantin Tiulescu, Aristide Economu, fruntaș în producție la uzinele Mao Tze-dun și Ana Velea, fruntașă în producție la atelierele centrale I.T.B.

Adunarea a fost deschisă de tov. Fl. Dănălache, membru al C.C. al P.M.R., prim secretar al Comitetului orășenesc București al P.M.R.

Tovarășul Constantin Pîrvulescu, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R. a rostit o cuvîntare consacrată aniversării a 35 de ani de la înființarea Partidului Comunist din Romînia.

Adunarea a păstrat un moment de reculegere în memoria celor căzuți pentru marea cauză a socialismului.

Festivitatea s-a încheiat în acordurile Internaționalei, imnul de luptă al clasei muncitoare din lumea întreagă, intonată de întreaga asistență.

(Agerpres)

★

Adunări festive consacrate celei de a 35-a aniversări a partidului au avut loc marți în întreaga țară.

Citiți în pag. 3-a

Cuvîntarea tov. C. Pîrvulescu

In cîmp s-au întîlnit două brigăzi

Intr-o poiană verde, la marginea comunei Slobozia din raionul Găiești, pe șoseaua ce trece spre Pitești, au apărut nu de multă vreme noi locatari. O singură familie — brigada de tractoare nr. 2 de la S.M.T. Greci. „Casa" lor (un vagon special amenajat) are pe lîngă cele necesare traiului, chiar și o mică bibliotecă. Ziua, această casă pare pustie. Nici o gospodină nu deretică pe aici, nici o fată nu întrerupe cîntecul ciocîrliei. Dar seara, în „casă" se aprinde o lampă cu petrol. Se aud rîsete, glume. In fața „casei" stau aliniate tractoare. Au fost zile însă cînd tractoriștii nu veneau nici noaptea acasă.

La cîțiva kilometri au arat 50 hectare de pămînt al gospodăriei colective Slobozia și le-au însămînțat cu ovăz și borceag.

Intr-o duminică dimineață, tractoriștii s-au sculat cînd s-a crăpat de ziuă. Șeful brigăzii, Nicolae Stoica, s-a îngrijit de munca fiecărui tractorist, a controlat personal motoarele, a dat sfaturi, a ajutat. Rînd pe rînd tractoriștii Badea Florea, Valeriu Iorga, Ion Sîrbu au plecat cu tractoarele pe ogoare. Pămîntul se întărește și deci orice minut e prețios. Pe la amiază, însă, două căruțe cu cai au adus în cîmp un grup de flăcăi și fete: brigada de agitație din Fierbinți, comună vecină, trimisă la tractoriști de către organizația de partid din comună.

Surpriza a făcut bună impresie tractoriștilor. Tinerele Virginica Iatan, Ioana Stroie și Tudora Savu au cîntat melodii populare, iar utemiștii Ion Dragnea, Ștefan Tudor, Iacob Marin au prezentat un scurt program de satiră și umor. Fetele au dăruit tractoriștilor flori. Nicolae Stoica, șeful brigăzii, mulțumind în numele acestora a arătat că vor depune toate eforturile pentru grăbirea lucrărilor de primăvară.

M. PETRE

Înlesniri în achiziționarea lucrărilor de artă plastică

Pentru a veni în sprijinul oamenilor muncii din țara noastră doritori să achiziționeze lucrări de artă plastică, Fondul Plastic din R.P.R. organizează prin unitățile sale de desfacere vînzarea în rate a orice fel de lucrări de artă plastică pentru salariații permanenți din întreprinderile, instituțiile, organizațiile economice de stat sau cooperatiste.

Pot fi vîndute cu plata în rate lucrări de artă plastică al căror preț este de cel puțin 200 lei pentru fiecare obiect în parte. Pentru a putea cumpăra lucrări de artă plastică cu plata în rate salariatul trebuie să prezinte o dovadă de salarizare și să achite la semnarea contractului 25 la sută pînă la 40 la sută din valoarea lucrărilor cumpărate în raport cu salariul său lunar. Restul se va plăti în cel mult 12 rate lunare egale. Ratele vor fi reținute din salariul cumpărătorului la plata chenzinei a doua de către unitatea unde acesta este angajat.

In Capitală, vînzarea în rate a lucrărilor de artă plastică pentru salariați se va face prin Galeriile de artă ale Fondului Plastic din Bd. Magheru și din str. Academiei, precum și la sala de expoziții „Nicolae Cristea" de pe str. Brezoianu. De asemenea vor fi organizate expoziții volante în marile întreprinderi din Capitală și din țară și expoziții speciale cu lucrări care vor putea fi cumpărate în rate.

A început însămînțarea bumbacului

CRAIOVA. (de la corespondentul nostru).

De două zile în raioanele Calafat, Băilești, Corabia și Segarcea din regiunea Craiova au început lucrările de însămînțare a bumbacului. Pînă în prezent au fost însămînțate 1560 ha.

Cea mai mare suprafață a fost însămînțată cu bumbac în raioanele Calafat și Băilești care au realizat 11,9% și respectiv 8% din plan.

Pentru grăbirea lucrărilor de însămînțare a acestei culturi, ca și a celorlalte culturi care nu au fost însămînțate pînă în prezent, oamenii muncii din agricultură din regiunea Craiova au declarat săptămîna de la 7—13 mai „săptămînă record".

Ambasadorul R. D. Germane la București a depus o coroană de flori la Monumentul Eroilor Sovietici

Cu prilejul celei de a 11-a aniversări a eliberării Germaniei, marți 8 mai la ora 10 dimineața ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al R. D. Germane la București, W. Eggerath, însoțit de membrii Ambasadei, a depus o coroană de flori la Monumentul Eroilor Sovietici din Piața Victoriei.

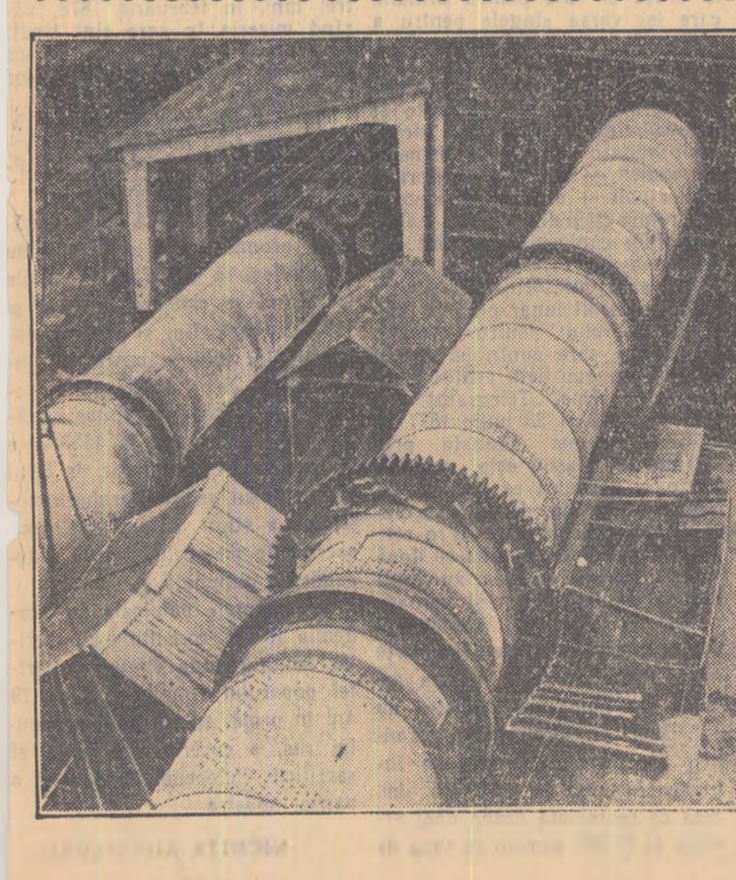
La solemnitate au fost de față tovarășii A. Mălnășan, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, general maior I. Jelev, din partea ministerului Forțelor Armate ale R.P.R., C. Frantescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe, colonel Nistor Lungu, șeful comenduirii garnizoanei București, reprezentanți ai presei.

Au asistat A. A. Epișev, ambasadorul Uniunii Sovietice la București și membri ai Ambasadei U.R.S.S. (Agerpres)

81% PESTE PLAN

Colectivul fabricii de ciment „Ideal" din Cernavodă se străduiește permanent să-și îndeplinească și să-și depășească sarcinile de plan. El a depășit în lunile trecute planul de producție cu 81%.

In fotografie: cuptoarele rotative de klinker.

„FĂRĂ BREVET"

In fața oglinzii, tovarășul Hurjui Constantin, instructor al secției de Propagandă a Comitetului regional U.T.M. Suceava, admira pe reverul hainei frumoasa insignă reprezentînd Casa Scînteii, cu raze de lumină radiind în toate părțile pe fondul albastru al cerului. „Minunată insignă — mai repetă singur tovarășul Hurjui. Parcă ar trebui mutată ceva mai jos... Așa... Acum e bine. O ultimă privire în oglindă și hai la comisia raională a concursului. Ii frec pe ăia de la raionul U.T.M. că nu sînt în stare să ia o insignă... Ce mai exemplu pentru tineret!"

Tovarășul Hurjui Constantin are și el un principiu ca și alți activiști, principiu bun de altfel: „Datoria noastră este de a mobiliza tineretul să devină purtător al insignei „Prieten al cărții" și în primul rînd să luăm noi insigna".

Deci să pornim la acțiune. Nu-i greu. Incet, fără zgomot în jurul persoanei sale, cu tact, fără nici o festivitate, tovarășul Hurjui și-a pus insigna „Prieten al cărții" pe reverul hainei. Eh, așa mai merge. Acum cuvîntul său la ședințele comisiei raionale a concursului, controlul pe teren, notele informative pentru organele superioare au greutate, sînt întărite cuprinzînd și „exemplul personal" în tot ceea ce spune și face.

Prietenii mei sînt și „prietenii cărții"

N-are nici o importanță faptul că într-o discuție despre cărți, mai confunzi autorii și atribui „Amintiri din copilărie" lui I. L. Caragiale, iar pe Pavka Korceaghin, al cărui exemplu îl folosești adeseori în cuvîntările pe care le ții cu diferite ocazii, habar n-ai în ce carte iubită de tineret l-ai putea găsi...

Imi place foarte mult literatura spune adeseori, citesc multe recenzii... Pot lua oricînd, deci, brevetul de purtător al insignei „Prieten al cărții".

Un frate bun de concepții asupra „exemplului personal" tovarășul Hurjui l-a găsit în Petcu Gheorghe, activist al Comitetului raional U.T.M. Brăila. Deținînd o funcție de răspundere în cadrul comitetului raional U.T.M., acesta a împărțit cu de la sine putere insigne de „Prieten al cărții" mai multor activiști, fără ca aceștia s-o merite.

Agățîndu-și insigna „Prieten al cărții" pe piept acești tovarăși au lipsit de insignă și titlul de prieten al cărții pe utemiștii care nu țin să fie neapărat exemplu, dar care citesc cu dragoste și pasiune, care găsesc cu adevărat în carte un izvor nesecat de cunoștințe.

AURELIA CACINA

ÎN MAREA FAMILIE A MUNCITORILOR

In sectorul rulmenți oscilanți al uzinei „Steagul Roșu" din Orașul Stalin am întîlnit numeroși muncitori fruntași în producție ca Richard Krempels, Eftimie Virgil, Kiș Ion etc care muncesc împreună și se ajută unul pe altul pentru realizarea la timp a sarcinilor de plan.

Tovarășii Kiș și Noghi de la această secție mi-au povestit diferite întîmplări din viața grea pe care au dus-o în uzină în vremea regimului capitalist.

„In 1942 — spune tov. Noghi — am avut ocazia să cunosc pentru prima dată pe unul din conducătorii uzinei, atunci cînd am fost luat de la strung de un jandarm și dus în fața colonelului Strat. Eram acuzat, nici mai mult nici mai puțin că, fiind ungur, culeg în scopuri necurate date secrete din uzină.

Interogatoriul a durat aproape o jumătate de oră. După aceea am fost trimis din nou în atelier să-mi continui lucrul. A doua zi seara, am fost arestat acasă de un jandarm. Am stat trei zile închis, fără să fiu întrebat ceva, fără să mi se dea de mîncare. După întoarcerea în uzină, absența de trei zile mi-a fost considerată nemotivată, directorul voind să mă concedieze".

Pedepsele și mizeria din uzină creșteau. Ca urmare, în preajma sărbătorilor de iarnă ale anului 1943, muncitorii au tăiat din curtea uzinei doi brazi pe care i-au „împodobit" cu haine rupte, șepci murdare, bumbac de șters și tinichele, pe care au pus cîte o placardă: „Ajutorul acordat de direcțiune muncitorilor". Un brad a fost instalat în secția întreținere, iar altul pe un vagonet care a fost împins pînă în fața direcțiunii. Zarva la direcție a fost foarte mare. In urma acestui fapt au fost din nou arestați mulți tovarăși care au fost bătuți și chiar condamnați la închisoare.

Azi, altceva e de văzut aici, la noi. La secția sculărie, unul din pereți e împodobit cu steagul roșu de secție fruntașă pe uzină, cucerit de muncitorii brigăzii de tineret nr. 1. Această brigadă este compusă din muncitori de diferite naționalități, majoritatea dintre ei fruntași în producție. Printre muncitorii din acest sector este și maistrul Bărbulescu — conducătorul tehnic al brigăzii. Alături de strungarul Egyet Iuliana, el se ocupă în mod deosebit de ajutorarea și îndrumarea la locul de muncă a muncitorilor din brigadă.

Datorită colaborării frățești, muncitorii brigăzii nr. 1 reușesc să-și depășească planul lunar în mod regulat. Printre fruntași se numără tov. Nițescu Toma, care își depășește regulat planul cu 70—80 la sută, Bodeanu Ion, Pop Vasile și alții.

In întîmpinarea Congresului U.T.M. brigada și-a luat angajamentul să îndeplinească planul de producție ce-i revenea pentru șase luni în numai patru luni

— Realizările brigăzii nr. 1 ar fi și mai frumoase — spune tov. Bărbulescu — dacă fiecare tînăr din brigadă ar acorda o atenție mai mare cursurilor de minim tehnic. Din păcate însă, tovarăși ca Bodeanu și Pop obișnuiesc să cam lipsească de la aceste cursuri. Trebuie totodată remarcată fapta frumoasă a tov. Nițescu Toma, care regulat se ocupă de antrenarea muncitorilor la cursuri.

In marea familie a muncitorilor de la uzinele „Steagul Roșu" se numără romîni, maghiari, germani. Prietenia dintre ei s-a cimentat și în relațiile de dincolo de porțile uzinei — pe terenul de sport, la club, biblioteci, vizionînd un film, bucurîndu-se din plin de toate drepturile oamenilor muncii, pentru care se creează totul în patria noastră.

Corespondent
ION MIHAILESCU

CE ÎNSEAMNĂ
METODE TINEREȘTI DE MUNCĂ?

Este adevărat că multe organizații U.T.M. folosesc metode bătrînești în activitatea lor. Unele adunări generale sînt foarte plictisitoare. Nu este nici o diferență între adunările generale organizate în anii 1948—49 și cele de acum. Aceleași probleme se discută și în același stil. Sînt neglijate problemele specifice vîrstei tinerești și consider că este neglijat un lucru extrem de important de care am să mă ocup aici: timpul liber, folosirea lui plăcută și instructivă.

O astfel de activitate a avut în mod firesc și o influență nefastă asupra utemiștilor, i-a îndepărtat de organizație, i-a făcut nepăsători față de munca U.T.M. Este clar că o atare stare de lucruri trebuia curmată. Prin instrucțiuni, directive, instructaje se încearcă de ani de zile să nu se ajungă la nici un rezultat. Atunci ne-am gîndit să luăm din experiența organizațiilor de bază tot ce este mai bun, să căutăm și noi și astfel să organizăm pe oraș cîteva acțiuni interesante din care oamenii să poată învăța.

> **Neîndoielnic că acțiuni frumoase, noi, tinerești, apropiate sufletului utemiștilor, vîrstei lor, au loc în multe organizații U.T.M. Redacția „Scînteii tineretului" cheamă pe toți cei care le cunosc, au participat la ele sau le-au organizat să le împărtășească și celorlalte organizații U.T.M. folosind coloanele ziarului nostru.**

Am organizat o consfătuire cu toți responsabilii cu educația politică. Cu această ocazie am organizat și o discuție între aceștia și un comunist luptător din ilegalitate. Au început să ia de asemenea o extindere din ce în ce mai mare ghicitorile literare pe teme din concursul „Iubiți cartea".

Ziua secretarilor, pe care noi o ținem în fiecare lună, nu se reduce acum numai la un raport, discuții, instructaje, ci se discută și diferite probleme culturale, de artă, științifice, se audiază muzică etc. In una din aceste consfătuiri, Filarmonica de stat din Cluj a prezentat un program muzical. In urma citirii unui articol din ziar s-a încins o discuție plină de controverse în legătură cu apariția vieții pe pămînt. Pentru a satisface curiozitatea utemiștilor, a fost invitat un tovarăș profesor care le-a vorbit despre acest lucru.

Cu ocazia alegerii organelor conducătoare de U.T.M., multe organizații de bază U.T.M. au organizat masă comună a tineretului, programe artistice urmate de dans și în general seri plăcute, vesele, tinerești.

Noi știm că puțini sînt tinerii cărora să nu le placă muzica. Pentru aceasta, comitetul orășenesc U.T.M. cu sprijinul Filarmonicii de Stat, a organizat un concert de muzică populară pentru tinerii din orașul Cluj.

Noi am observat că, cu cît sînt mai deosebite, mai variate problemele ce le discutăm la serile tineretului, cu atît aceste seri se bucură de o apreciere mai mare. Iată cîteva conferințe organizate într-un mod plăcut și interesant care s-au bucurat de aprecierea tineretului: „Atomul în slujba păcii" (care a fost urmată de un film documentar foarte interesant), expunerea legată de „Istoria artelor în R.P.R." urmată de proiecție, o expunere în legătură cu bolile sociale; de asemenea conferința ținută de un specialist în legătură cu „Rolul gimnasticii în formarea unui corp sănătos" exemplificată cu demonstrații de gimnastică și altele.

Eu am avut intenția să arăt doar cîteva aspecte care să oglindească încercările pe care noi le facem de a scoate organizația U.T.M. dintr-o activitate îngustă, limitată, de a introduce treptat ceea ce este specific muncii cu tineretul. Dar în legătură cu munca tinerească se ridică numeroase probleme. Ocupîndu-ne numai de organizarea plăcută a timpului liber, deci de munca culturală și sportivă, am rezolvat oare această problemă? Dar ce se înțelege sau cum trebuie înțelese metodele tinerești de mobilizare a tineretului în producție? Dar antrenarea tineretului în învățămîntul politic și altele? Toate acestea cred că trebuie discutate, argumentate cu exemple practice.

Mulți spun că muncă tinerească înseamnă a da tot ceea ce tineretul cere. Și aceasta este o chestiune discutabilă. De aceea aș fi foarte bucuros dacă „Scînteia tineretului" ar publica în această direcție și părerile altor tovarăși, organizînd în paginile sale un schimb de experiență pe tema muncii tinerești.

KATAI ARCADIE
secretar cu probleme de propagandă al Comitetului orășenesc U.T.M. Cluj

Amintiri de la cel mai mare muzician al nostru

Sa împlinit un an de cînd a închis ochii, departe de țară, marele artist al poporului nostru, George Enescu. În inima noastră trăiește amintirea omului care a turnat atît de sublim în sunete bogatul suflet al poporului său. Unii îi cunosc muzica, la alții veștile despre geniul lui au ajuns pe calea cuvîntului scris. Cei mai fericiți l-au putut vedea și asculta pe Enescu pe estrada de concert. Fiecare dintre noi, într-un fel sau altul, și-a format o imagine despre el. Această imagine se cerea însă amplificată, completată cu fapte noi care să ne facă să înțelegem mai bine ce a reprezentat Enescu pentru arta romînească. De aceea salutăm cu bucurie expoziția deschisă în Calea Victoriei nr. 141, care, printr-un material bogat, oglindește cîteva etape din viața și creația marelui nostru muzician.

Un panou din expoziție

Vedem aici macheta casei modeste din Liveni unde a văzut lumina zilei (în 1881) și unde s-a fotografiat cînd a pășit în ea ultima oară (în 1946). Citim cu emoție numeroase fragmente de scrisori sau articole în care-și mărturisește dragostea lui adîncă pentru pămîntul natal și poporul romîn.

Ii cunoaștem din fotografii prietenii și maeștrii din anii de studiu la Viena și Paris. Pe Fritz Kreisler, Pablo Casals, Maurice Ravel, Gabriel Fauré, Massenet. Mai apoi discipolii: pe Dinu Lipatti, ajuns mai tîrziu compozitor și mare pianist, pe Yehudi Menuhin, prodigiosul violonist de renume mondial. Il vedem fotografiat în anul 1946 alături de compozitorul sovietic D. Șostakovici, sau pe estrada de concert lîngă David Oistrah.

Ne aplecăm cu emoție în fața unor obiecte care i-au aparținut. De la vioara jucărie, învechită de vreme, primită în dar de la părinți sau una ceva mai mare cu care lua lecții în copilărie de la lăutarul Lae Chioru, pînă la baghetele de dirijor de diverse forme și dimensiuni. Iată pianele la care lucra, scaunele, pupitrele de care s-a folosit cînd pregătea concertele de muzică de cameră.

Sînt aici originalele unor partituri scrise încă înainte de a fi pe băncile conservatorului. Mai privim numeroase programe ale concertelor date în țară, partituri și albume de discuri înregistrate în străinătate, un afiș din Statele Unite care anunța un concert de gală dat în folosul celor ce sufereau de pe urma secetei.

Pentru neîntrecuta lui măiestrie componistică și interpretativă, George Enescu primea mulțumirea și recunoștința oamenilor. De la auritele coroane de lauri și inspiratele elogii scrise de mari interpreți și dirijori ai lumii pînă la modestele cuvinte de mulțumire pe care i le adresa un comitet de studenți în anul 1946.

Este expusă copia scrisorii pe care a adresat-o marele muzician doctorului Petru Groza, puțin înainte de a se stinge din viață. Enescu folosește și acest prilej spre a-și mărturisi dragostea mereu dogorită pentru țara și poporul său, dragoste ce nu l-a părăsit pînă în ultima clipă a vieții. El spera să se însănătoșească spre a se putea întoarce lîngă poporul căruia i-a închinat întreaga viață, marea lui creație.

Relicvele adunate în această expoziție vin să întărească și mai mult scumpa amintire a celui care a ridicat arta romînească pe cele mai înalte trepte.

Un cămin... și atît

Patru cămine au uzinele textile din Timișoara. Noi vrem să vorbim numai despre unul dintre ele — despre cel al băieților. Vrem să vorbim pentru că ne doare nepăsarea față de tinerii ce locuiesc în cămin, lipsa de grijă față de nevoile lor. Căminul este casa altor tineri. Spre această casă trebuie să-ți fie plăcut să te duci după 8 ore de muncă. Dar cum să te tragă inima să te înapoiezi de grabă aici cînd dormitoarele au un aspect așa de urît? Lenjeria de pat se schimbă o dată pe lună, ba mai mult, atunci cînd se schimbă, saltelele rămîn goale, deoarece nu există două schimburi. Nici măcar hainele nu putem să le așezăm ca lumea.

Dacă-i vorba de înfățișarea căminului, trebuie să pomenim și pereții camerelor. Sînt murdari, acoperiți de un strat gros de fum. Iarna, sobele fiind defecte ne scot fum din belșug. Dar cine să se îngrijească de toate acestea? Tovarășii din conducerea uzinei ca și cei de la comitetul U.T.M. trec nepăsători pe lîngă această situație. Căminul e murdar. Acolo nu te simți atras să te duci decît cînd ești prea frînt de oboseală și vrei să dormi. Dar unde să-ți petreci timpul? Normal ar fi să te duci la club. Acolo ai putea folosi plăcut timpul liber. Dar, din păcate, noi n-avem club. Există doar o bibliotecă, pitită într-o cameră mică, ca vai de ea.

Se pare că aceste întrebări nu-i preocupă pe cei ce poartă răspunderea pentru existența acestor condiții. In schimb, ele ne preocupă pe noi, cei nevoiți să trăim astfel. Iar noi socotim că a sosit vremea să ia sfîrșit nepăsarea față de noi, față de nevoile noastre. Credem că un cuvînt ar avea de spus și comitetul orășenesc U.T.M. Timișoara.

Corespondenți
CONSTANTIN LUPU și GHEORGHE ENAȘTESCU

Cum arată hotărîrile și care sînt faptele...

Intr-una din primele zile ale lunii aprilie, la sfatul popular al comunei Dor Mărunt, raionul Lehliu, s-a ținut o ședință care a durat cîteva ore. Deputații sfatului popular, în frunte cu președintele, au stabilit împreună cu agronomul punctului agricol cum trebuie să fie organizată munca în campania agricolă de primăvară. Deputații au luat cuvîntul pe rînd, spunîndu-și fiecare părerea.

S-a ajuns la concluzia că fiecare deputat trebuie să răspundă de circumscripția lui, mobilizînd și îndrumînd pe țăranii muncitori să folosească fiecare zi bună de lucru, pentru ca însămînțările să fie terminate cît mai repede. Procesul verbal încheiat în această ședință, spune că agronomul Ion Panțu va fi mereu în mijlocul țăranilor muncitori, îi va îndruma și sprijini să aplice regulile agrotehnice la lucrările de primăvară.

Pînă aici toate bune. De la ședința mai sus amintită a trecut o lună de zile. Să vedem cum au fost respectate hotărîrile luate.

Scriptele sfatului popular din comuna Dor Mărunt arată negru pe alb că, pînă la data de 3 mai, s-au făcut însămînțări în proporție de 20 la sută, ceea ce înseamnă că această comună merge cu viteza melcului, în coada celorlalte comune din raion.

De ce este o asemenea situație în Dor Mărunt? Gheorghe Herescu, președintele sfatului popular, găsește scuze cîte vrei, bune să motiveze situația existentă. Ba că a fost timpul ploios, ba că țăranii lucrează așa cum au apucat din moși strămoși, seamănă porumbul cînd începe să frigă pămîntul și multe altele.

Care este realitatea?

Conducătorii acestei comune au călcat în picioare propriile lor hotărîri. Așa de pildă, pentru a mobiliza pe ceilalți țărani muncitori, deputații trebuie să fie exemplu demn de urmat în toate. Dintre deputații comunei Dor Mărunt sînt puțini care și-au însămînțat porumbul. Tînărul deputat Vasile Marcu și Nicolae Colan au fost primii care au ieșit la însămînțări și mulți țărani din circumscripția lor le-au urmat exemplul. Majoritatea deputaților n-au semănat însă porumbul.

Și hotărîrea care prevedea că agronomul va ajuta pe țăranii muncitori să aplice agrotehnica înaintată a rămas pe hîrtie. In loc să se ocupe de însămînțări, agronomul a fost trimis după puieți, apoi chemat aproape zilnic la diferite ședințe la raion sau regiune.

Nici organizația de bază U.T.M. din comuna Dor Mărunt n-a sprijinit campania de însămînțări. Ce-i drept, utemiștii Lică Gologan, Nicu Ciufu, Gheorghe Berea și Vasile Sofron au fost printre primii din comună care au început semănatul, dar s-au mulțumit și ei cu atît, fără să mai ducă muncă de lămurire în rîndul celorlalți tineri. Comitetul organizației de bază U.T.M. în frunte cu Tase Mihalache, secretarul acesteia n-a luat nici o măsură pentru sprijinirea concretă a muncii însămînțărilor de primăvară.

Viteza zilnică de lucru planificată este de 194 hectare. Viteza realizată pînă în momentul de față a fost de 60—80 de hectare zilnic.

Deși situația însămînțărilor este cît se poate de proastă, colectivul gazetei de perete vede totul în roz în jurul său. Articolele sînt proaspăt schimbate, dar nu pomenesc nici un cuvințel măcar despre starea de lucruri amintită mai sus.

Tabla fruntașilor și a codașilor nu este de asemenea întrebuințată, iar lozincile scrise de curînd sînt așa de generale încît s-ar potrivi în orice altă comună.

De curînd, în comuna Dor Mărunt s-a ținut o adunare populară. Poate veți crede că în cadrul acesteia s-a discutat despre campania de primăvară? De unde! In adunare s-a discutat despre toate, numai despre însămînțări nu.

Cei din Dor Mărunt sînt datori să analizeze grabnic starea de lucruri existentă și să pornească cu toată priceperea la treabă, pînă nu este încă prea tîrziu.

ANA CARANFIL
corespondenta „Scînteii tineretului" pentru regiunea București

O delegație a Ministerului Comerțului Interior a părăsit Capitala plecînd în Uniunea Sovietică

Marți dimineața o delegație a Ministerului Comerțului Interior a părăsit Capitala plecînd în Uniunea Sovietică pentru a se documenta și a face un schimb de experiență cu specialiștii sovietici în probleme privind circulația mărfurilor.

Delegația este condusă de tov. Ștefan Voitec, ministrul Comerțului Interior.

CIRCUL CHINEZESC — fantezie măiestrie curaj

Cu cine să începi?

Intrebarea pare nefirească și totuși, căutînd răspunsul, hîrtia a rămas multă vreme imaculată iar cerneala s-a uscat pe peniță. E greu să stabilești un fel de ierarhie a valorii artiștilor trupei acrobatice din Șanhai sau — ca să ne plasăm în frămîntările reporterului — e greu să descoperi cel mai semnificativ exemplu. Fiecare artist are personalitatea sa distinctă, maniera specifică de lucru, aș spune chiar un colorit propriu — fie că-i vorba de Tien Șuan-iean care are în urma sa aproape jumătate secol de activitate în arenă sau de Ian Siao-di care bate la porțile celui de al doilea deceniu de viață. La circul chinezesc simți aceasta de la primul și pînă la ultimul număr din program.

In acest spectacol nu există vedete sau numere de senzație. Fiecare apariție este în felul ei un număr de senzație, deoarece măiestria artiștilor chinezi, fenomenala lor agilitate, oferă spectatorilor numere pe care, de multe ori, nici cu cea mai bogată fantezie nu ți le poți imagina.

In arenă au apărut trei artiști. Unul din ei poartă o bară de bambus. Privește la public, îl salută și așează bara lungă de cîțiva metri pe fruntea sa. Bara își menține echilibrul perfect fără ca artistul să o susțină cu mîinile. Repetăm: bara este așezată pe fruntea artistului. După cîteva momente ceilalți doi artiști se suie pe bară executînd diferite acrobații. Bambusul se îndoaie dar își păstrează echilibrul. Numărul durează cîteva minute. La un moment dat ai impresia că se petrece ceva supraomenesc. Privești fruntea artistului, urmărești bara care se înalță spre cupola circului, nu-ți dezlipești ochii de la acrobații ce nu contenesc mișcările nici măcar pentru o clipă. E vreo minune? Nu! Este vorba numai de un extraordinar curaj și de o excepțională precizie. Numele acestor artiști merită a fi menționate: Pan Lien-i, Ian Sio-di și Cen Cien-șie.

Cînd în arenă au intrat Ciao Tzin-cio, Cijan Tie-san și Cien Djin-sian am încercat să descifrez gîndurile cîtorva spectatoare ce se aflau în lojile alăturate și pe care le bănuiam a fi gospodine. Cititorii vor fi mirați: de ce urmăream reacțiile unor gospodine? Simplu: cei trei artiști chinezi făceau jonglerii cu cești umplute cu apă. Ceștile acestea erau învîrtite în toate felurile cu o viteză surprinzătoare și totuși nici măcar o singură picătură de apă nu a fost vărsată.

Tzen Fîn-iun este o fată mărunțică, cu codițe negre. Modestă a pășit în arenă și a început să-și prezinte numărul. Pe o masă se aflau patru sticle, patru sticle dintre acelea pe care le folosim pentru a le umple cu vin, cu sirop sau cu ce preferăm. Sticlele din arenă aveau însă o altă destinație: pe ele Tzen Fîn-iun a așezat unul după altul șase scaune, ultimul fiind pus în curbă. Edificiul înălțat cu o viteză fulgerătoare aveai impresia că o să se prăbușească dintr-o clipă într-alta. Și totuși... Tzen Fîn-iun făcea echilibristică așezată pe cel de al șaselea scaun.

Ar merita să vorbim pe larg despre fiecare număr din program. Cum lesne este de înțeles aceasta nu se poate. De aceea recomandăm cititorilor noștri să facă cunoștință cu artiștii chinezi chiar la spectacolele lor, iar pînă atunci să se mulțumească cu cele relatate precum și cu imaginile înregistrate de foto reporterul nostru.

E. O.

79 de ani de la proclamarea independenței de stat a Romîniei

Rolul maselor populare în războiul de independență

9 mai 1877 reprezintă o pagină glorioasă în istoria patriei noastre: este ziua proclamării independenței de stat a Romîniei.

Cucerirea independenței naționale este rezultatul luptei pline de sacrificiu a poporului nostru care, atît pe front — alături de armata rusă — cît și în spatele frontului a avut o comportare eroică.

Cu toate acestea, istoriografia burgheză, ignorînd adevărul istoric și-a luat sarcina să scrie o legendă a „făuritorilor" independenței Romîniei. In fruntea acestor „făuritori" era așezat prusacul Carol de Hohenzollern, urmat bineînțeles de frații Brătieni. Lor li se atribuiau toate sacrificiile și toate victoriile obținute.

E drept că despre războiul din 1877—1878 s-au scris multe mii de pagini în cei 79 de ani cîți s-au scurs de atunci. Astăzi, nu mulțimea lucrărilor trebuie să ne intereseze, ci importanța lor, măsura în care au contribuit la clarificarea și înțelegerea justă a luptei poporului pentru scuturarea jugului otoman. Dar, majoritatea istoricilor de pînă la 23 August 1944, scriind de pe pozițiile clasei exploatatoare, nu aveau interesul să dea evenimentelor oglinda lor reală.

Poporul — tocmai el, făuritorul istoriei — a fost lăsat de istoriografia burgheză în afara istoriei.

Documentele publicate recent de Academia R.P.R. ne dovedesc însă fără tăgadă că masele populare, prin sacrificii imense și minunate fapte de eroism au dus greul războiului de independență de la 1877—1878.

Dragostea de patrie, ura împotriva jugului otoman și speranța într-o viață mai bună a determinat pe țăran să-și părăsească plugul și să plece pe cîmpul de luptă. Cine nu-și amintește versurile lui V. Alecsandri din august 1877:

Din cîmp, de acasă, de la plug
Plecat-am astă-vară
Ca să scăpăm de turci, de jug
Sărmana scumpă țară.

. . . .

Oricine-n cale ne-ntîlnea,
Cîntînd în gura mare,
Stătea pe loc, s-adimenea,
Cuprins de admirare;
Apoi în treacăt ne-ntreba
De mergem la vre-o nuntă?
Noi răspundeam în hohot: Ba,
Zburăm la luptă cruntă!

In rîndurile de mai jos vom prezenta cititorilor noștri cîteva aspecte mai puțin cunoscute din perioada războiului de independență, aspecte care oglindesc rolul hotărîtor al maselor populare în lupta pentru cucerirea independenței de stat a Romîniei.

★

Un mare număr de documente scot în relief patriotismul maselor populare în lupta pentru obținerea independenței de stat a țării și demască, totodată, poziția antipatriotică a burgheziei și moșierimii care — făcînd paradă de patriotism —identificau interesele patriei cu interesele lor egoiste de clasă.

In timpul războiului din 1877-1878 moșierii, arendașii și aparatul superior administrativ, au strîns averi imense vînzînd pentru armată produsele cele mai proaste. Pentru a se sustrage de la rechiziții, unii moșieri și negustori bogați își treceau vitele și cerealele lor pe numele unor supuși străini (scutiți de rechiziție), iar alții se răzbunau pe cei însărcinați cu rechizițiile. Astfel, cînd s-a cerut pentru rechiziție proprietarului moșiei Crețulești 2 cai din 6 ce-i avea, acesta „a pus mîna pe un ciomag gros și a dat în capul primarului spărgîndu-i-l" — glăsuiește un document.

La 9 mai 1877 colonelul Cernovodeanu raporta colonelului Cerchez că, în timp ce brigada comandată de el suferă din cauza lipsei furajului, sînt proprietari care au cîte 40-100 care de fîn pe care „evită pe cît pot a le declara".

(Pe marginea documentelor publicate recent de Academia R. P. R.)

La 1 iunie colonelul Cerchez comunică Ministerului de Război că „s-a constatat că grîul ce se ia de rechiziție de la dl. Scafeși este de proastă calitate și că dl. arendaș voiește să profite de ocazie ca să se plătească de stat cu tot ce are rău".

Un alt document relevă cum afacerile se făceau cu știința autorităților de stat. De exemplu, un fabricant de pîine pentru armată se plînge Ministerului de Interne că prefectul de Argeș: „In lipsa mea a suspendat pentru a doua oară fabricarea pîinii sub cuvînt că făina n-ar fi cernută bine, cînd contractul zice să scot numai tărîța mare. Dacă făina nu este măcinată bine și are pămînt, mălură și pleavă — continuă fabricantul cu cinism — asta nu e vina mea". Totuși, datorită nemulțumirilor crescînde, autoritățile s-au văzut nevoite să ancheteze acest caz. Comisiunea însărcinată cu ancheta nu a putut ascunde că în ziua de 1 iunie un număr de 23.986 pîini „nu s-au putut distribui din cauză că a fost cu desăvîrșire stricată... La cercetarea care s-a făcut de medic s-a găsit pîinea mucedă, necoaptă, la gust amară". La 28 mai, un raport din Islaz arăta că „dorobanții companiilor a 4-a și a 3-a, care păzesc pichetele și linia Dunării, de la 3 aprilie nu au primit nici soldă nici hrană... apreciați cîtă răbdare și patriotism — continuă raportul — din partea acestor oameni lăsați atît de mult în suferință".

Numeroase sînt documentele care arată că soldații erau trimiși în campanie fără îmbrăcăminte și încălțăminte și chiar dacă le aveau erau complect degradate. Generalul Lupu raporta, la 9 iunie, următoarele: „Corpurile de armată teritorială lipsesc cu totul de cămăși și ismene, iar călărașii, este rușine chiar să-i vadă cineva, cu pantalonii lor care sînt numai petece. Soldații care au mantale n-au tunici și acei care au tunici n-au mantale. De cisme asemenea este mare lipsă".

Dorobanții au fost trimiși peste Dunăre în haine de vară, dar rupîndu-li-se și acestea și căzînd zăpada încă din septembrie, unii au murit de frig, iar alții au rămas cu picioarele degerate pentru toată viața. Comandantul regimentului 5 Călărași raporta, la 17 octombrie, Diviziei a III-a: „Am pierdut speranța că voi mai putea căpăta ceva pentru îmbrăcămintea și încălțămintea oamenilor... nu zic nimic, acestea sînt destinele războiului, însă prea mult pe unii și prea puțin pe alții!" conchidea el cu mîhnire.

Indignat de batjocora cu care era tratată armata țării de către clasele exploatatoare, I. L. Caragiale scrie la 11 ianuarie 1878: „...picioarele și mîinile care ne muncesc țarinile în vreme de pace, degerau în șanțurile redutelor; ostașii romîni n-aveau drept hrană decît o fărămătură de pesmete negru muiat în făgașul săpat de roatele tunului. Curcanii — poate singurul ceva ce încă nu-i putred în țara aceasta — secerați de focurile vrăjmașe, de ger și de foame, din atîtea mii rămăseseră atîtea sute".

Rolul principal în desfășurarea evenimentelor din 1877—1878 l-au avut masele populare care au înțeles că războiul pentru scuturarea jugului otoman este cauza lor proprie, că obținerea victoriei în război are mare însemnătate pentru viața și libertatea lor.

La 28 aprilie 1877 aflăm, dintr-un raport al agentului Austro-Ungariei în București, că nemulțumirea maselor față de guvernanții țării noastre — care nu se grăbeau să înceapă lupta pentru independență — a luat proporții mari. Raportul arată că continuă agitația „cercurilor reprezentanților poporului care tinde la declarații de independență și de război contra Porții. La două întruniri intime de ieri se pleda în cuvîntări pătimașe că poporul romîn n-ar trebui să lase să-i scape ocazia bine venită de a culege rodul copt al independenței sale politice și în același timp să se apere cu arma în mînă contra îndrăznelii turcești. De altfel și prințul este silit la acest pas... deoarece prestigiul n-ar mai permite... o pasivitate mai îndelungată".

Ca urmare a acestor agitații, guvernul este silit să declare, la 29 aprilie, starea de război între Romînia și Poarta Otomană, iar la 9 mai — în timp ce clădirea parlamentului era înconjurată de mii de cetățeni din capitală — Adunarea Deputaților proclamă independența de stat a țării. Deși independența a fost proclamată oficial, guvernul tărăgăna intrarea în luptă a armatei noastre. De aceea, pînă la venirea armatelor ruse, deși armata romînă era concentrată în preajma Dunării, turcii îndrăzneau să facă dese incursiuni pe teritoriul nostru, măcelărind pe locuitori și distrugîndu-le averile. Ostașii, dornici să lupte, erau obligați să stea aproape pasiv la toate aceste cruzimi. Inițiativele de luptă împotriva invadatorilor n-au fost luate de comandantul armatei, ci de unii comandanți de mici unități, sau chiar de ostași și de locuitorii de lîngă frontieră. Acești locuitori cereau mereu arme pentru că vedeau mîntuirea lor „în forțele lor proprii". Cu prețul a doi morți, locuitorii de la Gropeni respinseră atacul „a 40 de bașbuzuci cărora le-au comis multe vătămături" — arată un raport. Soldații regimentului 16 Dorobanți „au ieșit pe străzi și au cerut să treacă Dunărea; unii au declarat că dacă nu li se dă voie să treacă cu luntrele, vor trece înnot. Cu mare greutate ofițerii i-au oprit" — spune un alt document.

Peste 500 de studenți au cerut guvernului, încă din ianuarie 1877, să aprobe înființarea unui batalion de studenți voluntari. Cererea cu greu le e aprobată și un timp fac chiar instrucție, dar apoi, la intervenția primului ministru, batalionul e dizolvat și nu se mai primesc decît înscrieri individuale de voluntari. Studenții mediciniști Stănceanu, Spiroiu, C. Istrati, Gh. Sabin ș.a. — care de altfel luaseră cunoștință de ideile socialiste — s-au înscris voluntari la ambulanța militară și au plecat pe front.

Veacurile de exploatare sîngeroasă a țării noastre de către feudalii turci au sădit în inima poporului nostru ura fierbinte față de impilatori și hotărîrea de nestrămutat de a nu precupeți nici chiar viața pentru scuturarea jugului otoman. Cînd comandantul armatei a sosit la Calafat, soldații i-au înconjurat cortul strigînd în gura mare să-i ducă la război. Iar cînd s-a aflat în sfîrșit că se va trece Dunărea — povestește un martor ocular — „entuziasmul era la culme". Se juca brîul, bătuta și căzăceasca.

Cu un moral ridicat, cu o dragoste fierbinte de patrie, soldații noștri au înscris pagini de glorie nemuritoare în luptele din Bulgaria.

Inaintea atacului de la Grivița maiorul Șonțu îi atrage atenția gornistului Niță Rotaru să-și pregătească goarna că nu-i „lucru de șagă". „Nici o grijă domnule maior — răspunde Rotaru — știu să cînt și de parastasul turcului, voi suna din goarnă, de-o fi nevoie, pînă dincolo de pragul morții". Realitatea e că la acest atac — din neglijența ofițerilor de la topografie — obiectivul nefiind bine cunoscut, aveau să-și găsească moartea mulți ostași din regimentul 10 Dorobanți, 8 Linie și 2 Vînători, în frunte cu maiorul Șonțu și căpitanul Walter Mărăcineanu. Acești 2 ofițeri, prin curajul și exemplul lor personal, erau cei mai iubiți de către soldați.

Soldații înaintară mai departe și stimulați de prezența a două companii rusești, care le-au venit în ajutor, „au luat reduta dintr-un singur elan". Soldatul Grigore Ion, cu pălăria străpunsă de 3 gloanțe, a capturat un steag turcesc.

Un doctor, martor ocular, povestea că după bătălia din 7 octombrie „mulți din soldați, caporali, sergenți și chiar sublocotenenți răniți, după ce-i pansam nu voiau să fie evacuați și cereau cu insistență, și contra ordinelor date de medici, plecau ziua sau fugeau noaptea din spitalele ambulanței și se înapoiau la corpurile din care făceau parte". Un sergent din Regimentul 15 Dorobanți avea două degete sfărîmate și fiindcă n-a vrut să stea la ambulanță s-au cangrenat. Readus la ambulanță întinde mîna zicînd: „taie d-le doctor" — și după multe insistențe doctorul le-a tăiat fără ca sergentul să dea semne de durere. Exemple de acestea erau foarte multe. V. Alecsandri scria, la 1 noiembrie 1877, că „toți răniții noștri n-au decît un gînd, să se vindece cît mai repede și să se întoarcă la Plevna, și se întorc cu durerea încă pe ei".

La 19 octombrie se relatează că după un prim atac fără succes contra unei redute turcești, comandantul Diviziei a IV-a este silit să reînceapă atacul „pentru a da satisfacție dorinței soldaților care luaseră deja parte la întiia luptă".

★

Alături de ostași, populația civilă a dat dovadă de un adînc patriotism în munca de ajutorare a frontului. Cei rămași acasă au contribuit la ducerea războiului prin rechiziții, ofrande și transporturi pentru armată. Legea rechizițiilor era arbitrară și aplicarea ei lovea în special pe țărani, cărora li se lua singura vită sau singurul sac de mălai ce-l aveau. Mulți țărani, cu ocazia transporturilor împovărătoare și-au pierdut vitele și n-au primit nici o despăgubire.

Dragostea maselor populare de la orașe și sate pentru armată, care își vărsa sîngele pentru a aduce țării independența, făcea ca din toate colțurile țării să i se facă acesteia ofrande în special sub formă de bani, alimente și îmbrăcăminte. Majoritatea ofrandelor veneau din partea oamenilor muncii — țărani, muncitori și intelectuali — din rîndul poporului romîn cît și din rîndul naționalităților conlocuitoare; sînt mii de documente care arată că învățătorii sau profesorii oferă o parte din salariul lunar pînă la sfîrșitul războiului pentru armată, sau săteni care contribue mereu cu alimente sau bani pentru cumpărare de arme. „Telegraful" din Sibiu anunță la 23 iunie 1877 că valoarea sumei adunate prin ofrande la Brașov este „caracterizatoare pentrucă ea provine, cu puține excepțiuni, de la acea clasă a societății noastre, care este avizată a-și hrăni familia cu două brațe". Puține ofrande au venit din partea burgheziei și aproape de loc de la moșieri. Un martor ocular afirma că a văzut pe foarte mulți făcînd donații pentru armată dar numai pe miniștrii nu i-a văzut. In total numai ofrandele înregistrate de guvern înglobează suma de 9.247.055 lei, ceea ce reprezintă hrana unei armate de 60.000 oameni pe timp de 308 zile, iar numai din banii oferiți pentru arme, se puteau cumpăra circa 50.000 puști.

Știind că armata noastră operativă se ridica la 1877 la 58.700 oameni și rația unui soldat pe zi era 0,50 lei, putem trage concluzia că ea putea fi alimentată tot timpul campaniei numai prin valorificarea ofrandelor poporului.

La aceasta, adăugînd și valoarea rechizițiilor și a transporturilor suportate de asemenea de masele largi populare, putem vedea cine a dus greul războiului atît pe front, cît și în spatele frontului.

Un contemporan scria că anul 1877, „a fost anul entuziasmului, al speranțelor mari și al victoriilor, în schimb anul 1878 fu anul decepțiilor și al deziluziilor". Sînt caracteristice în acest sens versurile lui Vasile Alecsandri care la 28 noiembrie (căderea Plevnei) prin Odă ostașilor romîni își exprimă convingerea că după un astfel de efort, la întoarcere, soldaților li se va îmbunătăți traiul, ca numai după trei luni, în februarie 1878, văzînd mizeria în care sînt ținuți eroii de la Plevna să-și arunce blestemul asupra guvernanților reacționari.

După terminarea campaniei, țăranii care s-au întors pe la vetrele lor își găsiră gospodăriile ruinate din cauza războiului.

In zadar așteptară împroprietărirea promisă, căci guvernul nu se gîndea să satisfacă nevoile lor. Cînd se ridicară în 1888 și 1907 să ceară pîine și pămînt, răscoalele lor fură înăbușite în sînge. Cazul celor 60 de țărani arestați la Văcărești (dintre luptătorii de la Plevna) la 1888 este un exemplu caracteristic de felul cum odiosul regim burghezo-moșieresc a știut să răsplătească sacrificiile poporului pentru independența națională.

Documentele publicate de Academia R.P.R. constituie un meritat omagiu adus vitejiei și jertfei poporului simplu care cu 79 ani în urmă, cu sprijinul poporului rus, a cucerit prin luptă și sacrificii independența de stat a patriei noastre.

NICHITA ADANILOAIE

Aniversarea a 35 de ani de la înfiinţarea Partidului Comunist din Romînia

— Cuvîntarea tov. Constantin Pîrvulescu —

Tovarăşi,

Se împlinesc 35 de ani de la crearea Partidului Comunist din Romînia. Acest act măreţ înfăptuit de către clasa muncitoare a marcat un moment hotărîtor în dezvoltarea istoriei poporului nostru. In viaţa politică a Romîniei a apărut un partid marxist-leninist care a avut sarcina istorică să conducă clasa muncitoare, întregul popor muncitor la complecta eliberare de sub orice exploatare şi asuprire.

Greu, plin de jertfe, dar glorios a fost drumul străbătut de partid în anii care au urmat de la înfiinţarea sa. In cei 35 de ani de existenţă, Partidul Comunist din Romînia a activat numai puţin timp în semilegalitate, iar timp de 20 de ani, din 1924 şi pînă la 23 August 1944, partidul a fost ţinut în afara legii şi crunt prigonit de către burghezia şi moşierimea romînă. Dar totdeauna Partidul Comunist a ţinut sus steagul de luptă al clasei muncitoare. În anul 1924, cînd a fost scos în afara legii, Partidul Comunist din Romînia s-a angajat în faţa clasei muncitoare şi a întregului popor romîn, în faţa proletariatului internaţional, că va rămîne credincios cauzei măreţe de eliberare a maselor asuprite. „Oricît de sîngeroasă ar fi teroarea — se spune în Manifestul C.C. al P.C.R. din 1924 — partidul nu va părăsi postul său de conducător al maselor muncitoare exploatate, de conducător al ţărănimii jecmănite şi al naţionalităţilor nemilos asuprite, post **la care va rămîne cu hotărîre pînă la complecta doborîre a oligarhiei şi aplicarea integrală a principiilor democratice şi a libertăţilor pentru clasa muncitoare**".

Partidul Comunist din Romînia şi-a ţinut cu cinste angajamentul luat.

Pentru îndeplinirea acestui angajament cei mai buni fii şi fiice ale poporului, în frunte cu comuniştii au plătit cu ani îndelungaţi de temniţă şi chiar cu viaţa lor. Din date necomplecte reiese că în anii regimului burghezo-moşieresc au fost arestaţi peste 75 de mii de oameni ai muncii pentru activitatea lor revoluţionară. Mulţi au căzut străpunşi de gloanţele plutoanelor de execuţie sau asasinaţi pe alte căi.

Neuitată va rămîne amintirea luptătorilor de frunte care şi-au dat viaţa pentru libertatea şi fericirea poporului: Ştefan Gheorghiu, Spiridon Vrînceanu, I. C. Frimu, Max Wechsler, Pandele Becheanu, Dr. Aroneanu, Leonte Filipescu, Constantin Ivănuş, Al. Constantinescu, Pavel Tcacenco, Gheorghe Vasilescu-Vasia, Haia Lifşiţ, Ion Fonaghi, Vasile Roaită, D. Pop, Donca Simo, Constantin David, Constantin Burcă, Bela Brainer, Ilie Pintilie, Nicolae Cristea, Petre Gheorghe, Filimon Sîrbu şi alţi fii şi fiice devotate ale poporului. In memoria tuturor celor căzuţi pentru marea cauză a socialismului, propun să păstrăm un moment de reculegere.

Tovarăşi,

Făurit în focul luptelor revoluţionare din anii 1917—1920, Partidul Comunist din Romînia este rezultatul unui îndelungat proces de dezvoltare a luptei revoluţionare din Romînia.

Partidul Comunist din Romînia s-a născut în focul marilor lupte de clasă din anii 1918—1920, în focul avîntului revoluţionar produs în ţara noastră de victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie.

In anii 1917—1920, ca urmare a participării Romîniei la războiul imperialist, a crescut mizeria în care se găseau oamenii muncii. Sute de mii de jertfe au căzut pe front. Tot mai mult creştea ura maselor muncitoare împotriva stăpînirii burghezo-moşiereşti.

Victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie a făcut ca proletariatul din Romînia să vadă mai limpede conturul orînduirii noi care trebuia să înlocuiască stăpînirea burgheziei şi moşierimii romîne. Clasa muncitoare din ţara noastră şi-a ridicat din prima clipă glasul în apărarea Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, atunci cînd imperialiştii au vrut să sugrume primul stat al muncitorilor şi ţăranilor. Mii şi apoi zeci de mii de muncitori au declarat grevă şi au demonstrat pe stradă pentru o viaţă mai bună, pentru libertate de organizare, pentru pace cu Rusia Sovietică.

Frămîntări adînci au cuprins ţărănimea, care cerea pămînt. S-au răsculat marinarii de pe Dunăre şi Marea Neagră, regimente ale armatei de uscat au început a fi cuprinse de răzvrătire. Au renăscut sindicatele, a căror activitate fusese interzisă în 1916, în fabrici s-au creat consilii muncitoreşti, comitete de fabrică.

Burghezia şi moşierimea au căutat să înăbuşe lupta muncitorimii, organizînd masacrul de la 13 decembrie 1918 şi dezlănţuind teroarea în întreaga ţară. Dar luptele muncitoreşti au crescut. Ele au cuprins peste 200 de mii de muncitori în timpul grevei generale din 1920. In condiţiile creşterii luptelor revoluţionare ale clasei muncitoare, crearea unui partid revoluţionar de tip nou a apărut ca o necesitate firească izvorîtă din condiţiile obiective concrete ale ţării noastre.

In sînul partidului socialist s-a înteţit lupta politică şi ideologică dintre aripa stîngă, care reprezenta curentul revoluţionar în favoarea afilierii partidului la Internaţionala a III-a Comunistă şi aripa dreaptă, care reprezenta curentul oportunist reformist. Aripa stîngă a partidului social-democrat, care a desfăşurat o activitate ilegală în timpul primului război mondial, a stat pe poziţii înaintate. Din sînul ei au început să se formeze încă în 1917 grupuri comuniste care însuşindu-şi principiile leninismului, au dus o muncă tot mai susţinută în rîndurile muncitorilor înaintaţi şi au reuşit să cîştige de partea lor majoritatea membrilor partidului social-democrat.

Congresul partidului socialist care a avut loc la Bucureşti în zilele de 8—12 mai 1921 a votat cu o majoritate zdrobitoare pentru înfiinţarea Partidului Comunist din Romînia şi afilierea la Internaţionala a III-a.

Acest act istoric a marcat victoria leninismului asupra oportunismului din mişcarea muncitorească din ţara noastră.

Tovarăşi,

Izvorul principal al forţei partidului nostru constă în aceea că în cei 35 de ani de existenţă, s-a călăuzit de nemuritoarea învăţătură a marxism-leninismului.

Exprimînd năzuinţele de veacuri ale poporului romîn spre libertate şi o viaţă fericită, Partidul Comunist din Romînia a trebuit să dea un răspuns limpede la problemele pe care le ridica lupta de zi cu zi a clasei muncitoare şi a tuturor oamenilor muncii, un răspuns limpede asupra drumului ce trebuia urmat pentru răsturnarea regimului burghezo-moşieresc şi instaurarea unei orînduiri sociale noi, lipsite de exploatare.

Partidul nostru a putut să dea acest răspuns numai pe baza analizării în lumina învăţăturii marxist-leniniste a condiţiilor istorice concrete ale dezvoltării ţării, a cerinţelor vieţii economice, politice şi culturale. El a putut să dea acest răspuns numai sintetizînd experienţa luptei revoluţionare a maselor muncitoare din ţara noastră şi folosind în mod creator experienţa Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a mişcării comuniste internaţionale.

Partidul s-a călit în lupta împotriva reformismului şi altor concepţii oportuniste. Zdrobind atît concepţiile oportuniste de dreapta, cît şi concepţiile sectariste de „stînga", Congresul al V-lea a arătat că Romînia se găsea în faţa desăvîrşirii revoluţiei burghezo-democratice, a demonstrat că rolul de hegemon în revoluţie aparţine proletariatului, aliat cu masele de bază ale ţărănimii, a pus ca sarcină întărirea organizaţiilor de partid din centrele industriale şi realizarea unei cotituri hotărîte în munca de partid la sate.

Lupta pentru cucerirea majorităţii clasei muncitoare pe baza închegării frontului unic a fost considerată punctul de plecare al întregii activităţi a partidului.

Un rezultat nemijlocit al aplicării hotărîrilor Congresului al V-lea au fost marile lupte de clasă pe care le-a organizat şi le-a condus partidul nostru în anii 1932 şi care au culminat cu eroicele lupte ale ceferiştilor şi petroliştilor din anul 1933.

Largile acţiuni de masă care s-au desfăşurat sub conducerea P.C.R. împotriva procesului odios intentat conducătorilor muncitorimii ceferiste şi petroliste au fost o nouă dovadă că masele muncitoare din Romînia sînt hotărîte să-şi apere interesele lor vitale, strîngîndu-şi tot mai mult rîndurile în jurul Partidului Comunist.

P.C.R. şi-a cucerit dragostea şi încrederea maselor, dovedindu-se apărătorul credincios al intereselor naţionale fundamentale ale poporului romîn. Vorbitorul a descris apoi lupta curajoasă a comuniştilor pentru apărarea intereselor patriotice, lupta lor împotriva politicii antinaţionale a partidelor burgheze.

Apărător al intereselor vitale ale întregului popor, P.C.R. a chemat încă din anii 1933—1934 masele cele mai largi să-şi unească rîndurile împotriva fascizării ţării şi a pregătirilor de război. In acei ani partidul şi-a pus ca sarcină înjghebarea unui larg front popular antifascist, creînd o serie de organizaţii de masă legale.

In 1936—1937 se încheagă pentru prima oară un front democratic de luptă în Romînia, pe baza propunerilor făcute de Partidul Comunist, cu Frontul Plugarilor, Madosz-ul, Blocul democrat şi unele organizaţii ale partidului social-democrat.

La chemarea partidului, brigăzi de voluntari romîni au dat o pildă minunată de solidaritate frăţească cu eroicul popor spaniol, cînd acesta s-a ridicat în 1936 la lupta împotriva fascismului.

Prin presa ilegală: „Scînteia", „Lupta de clasă", „Tînărul Leninist", „Brazda", „Cazarma" etc., cuvîntul partidului pătrundea în masele muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor.

In anii întunecaţi ai dictaturii fasciste şi ai războiului antisovietic Partidul Comunist din Romînia a fost unicul partid care a arătat poporului calea spre salvarea patriei de sub jugul fascist.

Partidul a condus şi organizat lupta patriotică pentru sabotarea maşinii de război fasciste, a creat grupe de partizani, a dus munca în rîndurile populaţiei muncitoare, în rîndurile armatei profund nemulţumite de războiul criminal hitlerist, a chemat toate forţele democratice şi patriotice la crearea Frontului Patriotic antihitlerist.

In această perioadă cînd comuniştii au fost supuşi unor încercări neasemuit de grele, cu preţul a numeroase jertfe, partidul a ştiut să-şi păstreze legăturile sale cu masele şi să respingă loviturile duşmanului. O însemnătate hotărîtoare pentru pregătirea răsturnării dictaturii fasciste a avut înlăturarea de către cadrele de bază ale partidului la 4 aprilie 1944 a agenturii duşmane Foriş-Koffler.

Infăptuirea la 1 Mai 1944 a Frontului Unic Muncitoresc, pentru care partidul a militat de la înfiinţarea sa, a dus la întărirea rîndurilor clasei muncitoare — forţă conducătoare a Frontului patriotic antihitlerist.

In condiţiile create de înaintarea victorioasă a glorioasei Armate Sovietice, care dădea lovituri zdrobitoare armatelor hitleriste şi antonesciene, partidul a organizat şi a înfăptuit insurecţia armată de la 23 August 1944.

Alături de glorioasa Armată Sovietică, Armata Romînă a luat parte activă la izgonirea trupelor hitleriste de pe teritoriul ţării şi la operaţiile militare pînă la sfîrşitul războiului antihitlerist.

Marele merit al partidului nostru este că a ştiut în noile condiţii istorice să aplice în mod creator învăţătura marxist-leninistă, să elaboreze tactica cea mai potrivită, linia politică cea mai justă în vederea înfăptuirii obiectivului strategic stabilit încă de Congresul al V-lea al P.C.R.

Sub conducerea partidului, masele largi ale poporului au înfrînt uneltirile reacţiunii, au instaurat regimul democrat-popular, au înfăptuit sarcinile desăvîrşirii revoluţiei burghezo-democratice şi au trecut la înfăptuirea sarcinilor revoluţiei socialiste.

O realizare de însemnătate istorică pentru lupta revoluţionară a întregului nostru popor a fost lichidarea sciziunii din rîndurile mişcării muncitoreşti. Crearea partidului unic al clasei muncitoare a fost un rezultat al luptei duse de Partidul Comunist Romîn împreună cu aripa stîngă a Partidului Social-Democrat, care forma marea majoritate a membrilor P.S.D., împotriva infimei minorităţi a social-democraţilor de dreapta, duşmani ai unităţii clasei muncitoare. Astfel s-a pus capăt dezbinării clasei muncitoare care a durat aproape 30 de ani.

Lichidarea sciziunii, prin înfăptuirea Partidului Muncitoresc Romîn a întărit forţele clasei muncitoare şi a ridicat rolul ei conducător în lupta poporului muncitor pentru consolidarea statului democrat-popular, pentru construirea socialismului.

Acest eveniment are în acelaşi timp o deosebită însemnătate internaţională prin faptul că unificarea Partidului Comunist cu Partidul Social-Democrat, realizată pe temelia ideologică şi organizatorică a marxism-leninismului, a dovedit întreaga netemeinicie a tezelor reformiştilor care neagă posibilitatea înfăptuirii acestei unificări. Experienţa mişcării muncitoreşti din ţara noastră şi din alte ţări socialiste dovedeşte că unificarea corespunde intereselor maselor, duce la accelerarea progresului social.

Partidul nostru s-a întărit în lupta pentru apărarea liniei sale generale, pentru puritatea şi unitatea de monolit a rîndurilor sale. O strălucită manifestare a tăriei partidului a fost zdrobirea în anul 1952 a grupului de deviatori-fracţionişti care ameninţa unitatea partidului, linia sa politică.

Unitatea şi coeziunea de care au dat dovadă partidul şi conducerea sa au chezăşuit realizări de seamă în domeniul întăririi muncii de partid şi al conducerii de către partid a construcţiei socialiste.

Făcînd bilanţul realizărilor poporului nostru pe drumul făuririi unei vieţi noi, cel de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn a apreciat că au fost obţinute succese hotărîtoare în opera de construire a bazei economice a socialismului.

In continuare, vorbitorul a subliniat importantele succese obţinute de oamenii muncii sub conducerea partidului în dezvoltarea industrială a ţării, ridicarea agriculturii, desfăşurarea revoluţiei culturale, în interesul îmbunătăţirii nivelului de trai al poporului. S-a consolidat statul democrat-popular, a cărui temelie de neclintit este alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea; pe baza egalităţii depline în drepturi, a intereselor şi năzuinţelor comune, s-au închegat puternic prietenia şi unitatea de nezdruncinat dintre poporul romîn şi minorităţile naţionale în lupta pentru construirea socialismului.

Tovarăşi,

Clasa muncitoare, întregul nostru popor întîmpină cea de-a 35-a aniversare de la crearea partidului în condiţiile luptei însufleţite pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

Sarcina fundamentală a celui de-al doilea plan cincinal este făurirea economiei socialiste unitare, în care pe baza dezvoltării continue a industriei socialiste să se asigure ca în 1960 sectorul socialist în agricultură să fie preponderent atît ca suprafaţă cît şi ca producţie-marfă.

Congresul al II-lea al partidului a subliniat cu tărie că sporirea producţiei industriale este condiţionată în primul rînd de ridicarea productivităţii muncii care constituie, după cum spunea Lenin, factorul hotărîtor al victoriei socialismului asupra capitalismului.

Partidul nostru arată că sporirea productivităţii muncii şi înfăptuirea regimului de economii determină scăderea preţului de cost. Numai pe baza scăderii preţului de cost al produselor este posibilă reducerea preţurilor de vînzare, ridicarea veniturilor reale ale celor ce muncesc.

Comuniştii trebuie să fie în primele rînduri în întrecerea socialistă.

In faţa agriculturii ţării noastre stau sarcini deosebit de însemnate. Creşterea sistematică a producţiei agricole, asigurarea unui trai îmbelşugat pentru ţărănimea muncitoare, pot fi asigurate numai prin aplicarea consecventă a politicii partidului şi guvernului care ajută permanent şi prin forme variate ţărănimea muncitoare, îndrumînd-o spre transformarea socialistă a agriculturii. Munca pentru transformarea socialistă a agriculturii trebuie să fie însoţită de lupta pentru sporirea producţiei agricole vegetale şi animale, ridicarea producţiei la hectar şi a productivităţii muncii în agricultură. In prezent este foarte important ca organizaţiile de partid să mobilizeze forţele de care dispun pentru a asigura îndeplinirea într-un timp cît mai scurt şi în bune condiţii a muncilor agricole de primăvară.

Organizaţiile de partid şi organizaţiile de masă desfăşoară în prezent o largă muncă de popularizare a istoricelor hotărîri ale celui de-al II-lea Congres al P.M.R. şi de traducere a lor în viaţă. Latura principală a acestei munci o constituie în momentul de faţă luarea de măsuri organizatorice concrete care să asigure aplicarea în practică a sarcinilor trasate de Congres.

Partidul nostru acordă o atenţie continuă îmbunătăţirii muncii aparatului de stat, apropierii lui de mase. Pentru aceasta este nevoie să fie dusă o acţiune susţinută de combatere a birocratismului şi tărăgănelii, de antrenare a maselor celor ce muncesc la traducerea în viaţă a politicii partidului. Organele de partid au datoria de a veghea asupra strictei respectări a legalităţii populare de către organele de stat, luptînd împotriva oricăror încălcări ale acesteia.

Organizaţiile de partid sînt chemate să intensifice munca de educaţie a oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist şi al internaţionalismului proletar, să lupte pentru întărirea neîncetată a prieteniei dintre oamenii muncii romîni şi de alte naţionalităţi.

Oamenii de ştiinţă, de artă şi cultură sînt chemaţi să-şi dea întreaga forţă a talentului şi a capacităţii lor pentru crearea de noi opere demne de epoca furtunoasă a transformărilor revoluţionare pe care le trăieşte patria noastră.

Congresul al II-lea al P.M.R. a subliniat necesitatea intensificării activităţii teoretice în diferite sectoare ale frontului nostru ideologic. Partidul cere cadrelor sale ideologice să analizeze în lucrările lor bazele teoretice ale politicii partidului şi guvernului, să studieze fenomenele noi în viaţa noastră socială, problemele privind procesul de trecere de la capitalism la socialism în ţara noastră

Istoricii burghezi au falsificat istoria noastră naţională, ignorînd sau falsificînd lupta maselor. Istoricii noştri trebuie să înţeleagă schimbarea calitativă ce s-a produs în dezvoltarea istorică a ţării prin apariţia pe arena politică a clasei muncitoare şi a partidului său marxist-leninist. Este o datorie de cinste a istoricilor noştri să cerceteze, pe baza concepţiei marxist-leniniste şi să întocmească lucrări ştiinţifice asupra luptei poporului romîn în făurirea istoriei sale.

In continuare, vorbitorul a subliniat uriaşa însemnătate a documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. care înarmează ideologiceşte partidele comuniste şi muncitoreşti, clasa muncitoare, popoarele ce luptă pentru democraţie, libertate şi independenţa ţărilor lor.

Călăuzindu-se după învăţămintele Congresului al XX-lea al PCUS partidul nostru pune cu hotărîre sarcina lichidării oricărei influenţe a cultului personalităţii în toate domeniile activităţii de partid şi de stat, întăririi muncii colective, aplicării cu stricteţe a normelor leniniste ale vieţii de partid, stimulării continue a autocriticii şi criticii de jos făcute în interesul cauzei construirii socialismului.

Tovarăşi,

Sărbătorim cea de-a 35-a aniversare de la crearea partidului nostru în condiţii cînd pe plan internaţional are loc întărirea neîncetată a forţelor socialismului, democraţiei şi păcii, a forţelor mişcării de eliberare naţională.

Leninismul a devenit astăzi steagul de luptă al milioanelor de oameni, o puternică forţă motrice a maselor populare, care năzuiesc spre o viaţă nouă, spre lumină, spre progres.

Principiile leniniste ale coexistenţei paşnice a statelor cu sisteme social-economice diferite capătă o tot mai largă răspîndire. Statul nostru popular duce o politică consecventă de pace, o politică de dezvoltare a legăturilor economice şi culturale cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială şi politică. Ţara noastră promovează o politică de strînsă şi frăţească colaborare cu Uniunea Sovietică şi cu celelalte ţări ale lagărului socialist. Politica externă a partidului şi statului nostru se bazează pe principiile leniniste ale coexistenţei paşnice a statelor cu sisteme diferite, ale respectării suveranităţii naţionale şi egalităţii în drepturi a tuturor statelor mari şi mici, pe principiile neamestecului în treburile interne şi neagresiunii. In interesul consolidării suveranităţii şi securităţii ţării noastre, partidul duce totodată o politică de întărire continuă a capacităţii de apărare a patriei.

Tovarăşi,

Au trecut 35 de ani de la crearea partidului nostru. Toată activitatea partidului nostru de-a lungul anilor a dovedit oamenilor muncii din ţara noastră că au în partidul nostru un conducător încercat şi de nădejde. Oamenii muncii din ţara noastră iubesc partidul nostru. Ei ştiu că partidul îi conduce pe drumul realizării visurilor şi speranţelor lor.

Partidul nostru este puternic pentru că a asigurat unitatea rîndurilor sale, pentru că este construit pe bazele teoretice, ideologice, organizatorice şi tactice ale măreţei învăţături leniniste. Unitatea strînsă a maselor largi în jurul partidului şi lupta consecventă a partidului pentru întărirea legăturilor cu masa membrilor de partid sînt chezăşia noilor succese pe drumul construirii socialismului.

Noi construim economia socialistă în condiţiile existenţei Uniunii Sovietice care ne dă un ajutor neprecupeţit, în condiţiile existenţei sistemului economic mondial socialist, în care domnesc relaţii noi socialiste, necunoscute pînă acum în istoria popoarelor. Bazîndu-ne pe bogăţiile patriei noastre, pe hărnicia şi puterea de creaţie a poporului, ne bucurăm în acelaşi timp de colaborarea tovărăşească cu toate ţările din lagărul socialist.

Păşind în noul cincinal, partidul nostru este însufleţit de energie inepuizabilă, de măreţe planuri creatoare, de optimism dătător de viaţă.

Cauza socialismului pe care partidul a înscris-o pe steagul său şi pentru care s-au jertfit miile de luptători revoluţionari, fii credincioşi ai poporului nostru, triumfă azi. Partidul nostru nu-şi va cruţa forţele pentru a duce la bun sfîrşit această operă, pentru a făuri poporului o viaţă fericită şi pe deplin îmbelşugată.

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, forţa conducătoare a poporului!

Trăiască eroica noastră clasă muncitoare, aliatul său de nădejde — ţărănimea muncitoare şi intelectualitatea legată de popor!

Trăiască patria scumpă a celor ce muncesc — Republica Populară Romînă!

Trăiască marea cucerire istorică a popoarelor — lagărul socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică!

Trăiască solidaritatea internaţională a oamenilor muncii din întreaga lume în lupta pentru pace, democraţie şi socialism!

(Cuvîntarea a fost subliniată în repetate rînduri de aplauzele asistenţei. Intreaga sală a ovaţionat îndelung pentru partid, în frunte cu Comitetul său Central. La sfîrşit, asistenţa în picioare a intonat Internaţionala).

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ministrul Egiptului la Bucureşti

La 8 mai a.c. tov. Mihail Sadoveanu, vicepreşedinte al Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne, a primit pe dl. **Hussein Ohawki**, trimis extraordinar şi ministru plenipotenţiar al Egiptului în Republica Populară Romînă, care şi-a prezentat scrisorile de acreditare.

Ministrul Egiptului a fost însoţit de ataşatul Mohamed Abd El Karim Mohamed.

Au fost de faţă tovarăşii: Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naţionale, Ion Moruzi, director ad-interim în Ministerul Afacerilor Externe, Caius Franţescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe şi Ion Vrabie, directorul Cancelariei Prezidiului Marii Adunări Naţionale.

„Sînt foarte fericit — a declarat ministrul Egiptului — şi mă consider privilegiat de a fi fost ales de Guvernul meu a fi primul ministru care reprezintă Egiptul în frumoasa şi agreabila dvs. ţară.

Poporul egiptean şi poporul romîn au multe afinităţi şi relaţiile de prietenie care leagă cele două ţări sînt solide şi durabile. Pot să vă asigur că mă voi consacra consolidării acestor relaţii de prietenie fie politice, fie culturale sau economice şi nu voi cruţa nici un efort pentru a atinge acest scop. Am încredere că voi găsi aici printre conducători şi poporul romîn tot sprijinul şi încurajarea.

Buna primire care mi-a fost rezervată de către toate personalităţile, oficiale sau particulare, mă asigură că sarcina mea va fi uşoară şi şederea mea aici din cele mai plăcute şi profit de această ocazie pentru a exprima poporului romîn şi guvernului Republicii Populare Romîne cele mai bune urări de fericire şi prosperitate".

Acad. Mihail Sadoveanu a asigurat pe ministrul Egiptului că în activitatea sa îndreptată spre întărirea şi dezvoltarea relaţiilor de prietenie dintre Republica Populară Romînă şi Egipt, se va bucura de întregul sprijin al Prezidiului Marii Adunări Naţionale şi al guvernului Republicii Populare Romîne.

(Agerpres)

Decada dramaturgiei originale

După cum s-a mai anunţat, între 20 şi 30 mai se va desfăşura în Capitală Decada dramaturgiei originale. Juriul de selecţionare a vizionat spectacolele tuturor teatrelor regionale şi a stabilit lista colectivelor dramatice care vor participa la etapa finală a Decadei de la Bucureşti.

Teatrele de stat din Turda, Sibiu şi Timişoara vor prezenta piesa „Impărăţiţa lui Machidon". „Citadela sfărîmată" va fi prezentată de Teatrul de stat, secţia maghiară, din Oradea şi Teatrul maghiar din Cluj. Teatrul de stat din Brăila şi Teatrul de stat, secţia romînă, din Oradea, vor înfăţişa spectatorilor piesa „Inima noastră". Celelalte teatre care vor participa la Decada dramaturgiei originale sînt: Teatrul Naţional din Cluj („Nota zero la purtare"), Teatrul Naţional din Iaşi („Horia"), Teatrele de stat din Ploeşti („Arcul de Triumf"), Bîrlad („Mielul turbat"), Piteşti („Boieri şi ţărani"), Galaţi („Preludiu"), Constanţa („Torpilorul roşu"), Petroşani („Avansarea şefului"), Bacău („La ora 6"), Oraşul Stalin („Atenţiune, copii"!), Baia Mare („Ultima oră").

In limbile minorităţilor naţionale vor mai fi prezentate la decadă: Teatrul Secuiesc din Tg. Mureş („Furtună în munţi"), Teatrul Maghiar din Sf. Gheorghe („Familia Kovacs"), Teatrul de Stat din Timişoara, secţia germană, („Iarbă rea").

In afară de piesele de mai sus teatrele vor prezenta pentru public şi o serie de alte spectacole din repertoriul lor. Spectacolele vor avea loc în sălile: Teatrul C.C.S., Sf. Sava, Comedia, Teatrul Tineretului, Teatrul Armatei, (Magheru şi 13 Septembrie), Teatrul Muncitoresc C.F.R. şi Studioul „C. Nottara".

In zilele în care teatrele din ţară participă la Decadă, unele teatre bucureştene vor pleca în turneu în ţară.

Membrii delegaţiei federaţiei muncitorilor din metalurgie din R.P.F. Iugoslavia au părăsit Capitala

Marţi dimineaţa au părăsit Capitala înapoindu-se în patrie membrii delegaţiei federaţiei muncitorilor din metalurgie din R.P.F. Iugoslavia.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, membrii delegaţiei au fost salutaţi de tovarăşii Stelian Moraru, vicepreşedinte al C.C.S. şi de alţi activişti sindicali.

Au fost de faţă Nikola Vujanovic, Ambasadorul R.P.F. Iugoslavia la Bucureşti, Milutin Popovic, prim secretar al Ambasadei şi Stevan Soc, secretar.

In numele prezidiului C.C.S. tov. Stelian Moraru a adresat oaspeţilor un cuvînt de salut.

A răspuns tov. Janko Rudolf, conducătorul delegaţiei, care a mulţumit pentru călduroasa primire făcută în ţara noastră.

(Agerpres)

Intîlnirea activului sindical din Capitală cu membrii delegaţiilor sindicale de peste hotare

Luni după amiază a avut loc în sala Teatrului C.C.S. o întîlnire a activului sindical din Capitală cu membrii delegaţiilor sindicale de peste hotare, care la invitaţia sindicatelor din ţara noastră au luat parte la sărbătorirea zilei de 1 Mai.

La întîlnire au luat parte tovarăşii Gh. Apostol, preşedintele C.C.S. şi un mare număr de activişti sindicali.

Au participat membri ai delegaţiilor sindicale din U.R.S.S., R. P. Chineză, Anglia, R. Cehoslovacă, Danemarca, din întreaga Germanie, Japonia, Indonezia, R.P.F. Iugoslavia, R. P. Mongolă, R. P. Polonă, Suedia şi R. P. Ungară.

Tov. ing. **Mihai Marin**, secretar al C.C.S., a salutat în numele activului sindical din Capitală pe membrii delegaţiilor sindicale de peste hotare.

Muncitorul fruntaş **Nicolae Florea**, de la complexul C.F.R. „Griviţa Roşie", a vorbit despre felul în care colectivul acestei mari întreprinderi întăreşte permanent legăturile sale cu colectivele şi oamenii muncii din diferite ţări.

Din partea delegaţiei oamenilor muncii din Anglia a luat cuvîntul **Philipp Cresswick**. Valoarea deosebită a vizitei pe care o facem în ţara dv., a spus vorbitorul, constă în faptul că ajungem prin aceasta să ne cunoaştem mai bine. Am avut ocazia să vedem industria dv. Eu am văzut întreprinderi de construcţii unde am remarcat unele metode care sînt mai înaintate decît cele care se folosesc la noi.

Este adevărat că mai este încă mult de făcut. In mod asemănător, prietenul John Betts, care este aici cu mine şi care lucrează în serviciul medical, a vizitat spitalele dv. şi a fost plăcut surprins de cele ce a văzut. A văzut într-adevăr şi spitale mai bune, dar şi multe mai proaste decît cele care sînt în ţara dv.

A vorbit apoi **Van Ci-luan** din partea delegaţiei Federaţiei Sindicatelor din întreaga China.

În anii care au trecut — a spus vorbitorul — prietenia frăţească dintre clasa muncitoare din Romînia şi din China s-a dezvoltat foarte mult. O asemenea prietenie este de nezdruncinat, deoarece ea este clădită pe baza unui ţel comun, construirea socialismului şi menţinerea păcii în întreaga lume. Ne-am dat seama de prietenia pe care poporul romîn o simte pentru poporul chinez şi preţuim ajutorul pe care-l acordă poporul romîn construcţiei noastre socialiste.

După ce a amintit succesele obţinute de R. P. Chineză în construcţia economică, vorbitorul a subliniat că poporul chinez, unit întotdeauna cu Uniunea Sovietică, cu Romînia şi celelalte ţări de democraţie populară ca şi cu toate ţările şi popoarele iubitoare de pace, va lupta pentru pacea lumii şi pentru securitatea popoarelor din toate ţările.

Aducînd un salut din partea Sindicatului muncitorilor din fabricile de pîine, biscuiţi şi cofetărie din Copenhaga (Danemarca), **Henry Bangsholt**, a prezentat unele aspecte din munca şi lupta muncitorilor din Danemarca.

După cel de al doilea război mondial — a spus vorbitorul — în sindicatul nostru a crescut simţitor influenţa muncitorilor comunişti. În aceste noi condiţii la marile întreprinderi de panificaţie din Copenhaga s-a început o colaborare mai strînsă cu muncitorii social-democraţi organizaţi în sindicatul nostru. Linia noastră a constat în aceea de a înlocui dezbinarea clasei muncitoare prin unitatea ei. Şi rezultatele s-au văzut. In ultimii 10 ani noi am obţinut rezultate mai mari pe tărîmul revendicărilor profesionale decît în perioada ce s-a scurs dintre primul şi cel de al doilea război mondial.

Din partea delegaţiei organizaţiei centrale a sindicatelor din întreaga Indonezie — Sobsi — a vorbit **Moelanoe**.

Poporul indonezian nu se bucură încă de frumuseţile şi bogăţiile imense ale patriei sale. Muncitorii indonezieni nu stau însă pasivi în faţa acestei situaţii. Urmînd politica de unitate a F.S.M. muncitorii indonezieni luptă împotriva înrăutăţirii standardului de viaţă şi pentru apărarea drepturilor sindicale şi a libertăţilor democratice.

Sobsi în strînsă colaborare cu alte organizaţii sindicale naţionale şi independente sînt pe deplin de acord să sprijine convocarea conferinţei muncitorilor din Asia şi Africa.

A vorbit apoi **Rudolf Springer** din partea delegaţiei de oameni ai muncii din întreaga Germanie.

Pentru lupta noastră, a germanilor, care sîntem despărţiţi în două ţări cu sisteme sociale diferite — a spus vorbitorul — este de cea mai mare importanţă realizarea unităţii de acţiune a clasei muncitoare. Pentru a înlătura pericolul militarismului şi imperialismului renăscut în Germania occidentală clasa muncitoare germană are o mare responsabilitate şi noi sîntem conştienţi de aceasta.

Masahari Kinoshita a transmis apoi salutul organizaţiei sindicale japoneze Sohyo.

A luat apoi cuvîntul **Rudolf Janko**, conducătorul delegaţiei Federaţiei muncitorilor din Metalurgie din R.P.F. Iugoslavia, care a spus între altele:

Timp de 20 de zile, în Romînia, noi am vizitat numeroase întreprinderi industriale din Bucureşti şi din alte centre din ţară. Am putut să vedem în Romînia tot ceea ce am dorit şi pot să spun că am văzut foarte multe lucruri.

Noi am primit multe mesaje pentru a le transmite muncitorilor din Iugoslavia în privinţa schimbului de delegaţii, schimbului de corespondenţe şi pentru alte forme ale schimbului de experienţă. Toate aceste mesaje le vom transmite muncitorilor noştri care desigur le vor primi cu mare bucurie. Eu cred că delegaţia noastră şi-a atins scopul şi a dat un aport la întărirea prieteniei şi la întărirea legăturilor dintre popoarele noastre şi pentru adîncirea acestor legături în atingerea ţelului nostru comun. Vă doresc, dragi tovarăşi, mult succes în construirea socialismului, vă doresc succes în lupta pe care o ducem împreună pentru construirea vieţii noi, socialiste.

A vorbit apoi **Ravjaa Ţarănpialün**, din partea delegaţiei sindicale din R. P. Mongolă.

Din partea delegaţiilor sindicale din R. Cehoslovacă, R. P. Polonă şi R. P. Ungară au luat cuvîntul **Edmund Taszer**, membru al delegaţiei sindicatelor din R. P. Polonă.

Din partea delegaţiei oamenilor muncii din Suedia a vorbit **Anna Larssen**. A fost foarte interesant pentru noi, a spus vorbitoarea, să vedem cum, cu toate greutăţile pe care le-aţi avut de învins după eliberarea ţării voastre, aţi ridicat o bază solidă pentru construirea socialismului în ţara dv. In acelaşi timp aţi îmbunătăţit viaţa poporului muncitor prin realizări în domeniul sanitar, social şi cultural. Cînd ne vom reîntoarce în ţara noastră vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a întări legăturile de prietenie dintre Romînia şi Suedia.

Din partea delegaţiei Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică a vorbit **Ivan Dvomikov**, conducătorul delegaţiei, care a spus între altele:

Vizitarea ţării dv. de către delegaţiile sindicale din alte ţări cu ocazia zilei de 1 Mai constituie o expresie concretă a solidarităţii internaţionale a celor ce muncesc şi o mărturie vie a întăririi legăturilor de prietenie între popoarele din diferite ţări. Această mare solidaritate a popoarelor este o caracteristică minunată a epocii contemporane.

Poporul sovietic, mergînd pe drumul construirii societăţii comuniste, doreşte întărirea colaborării paşnice şi stabilirea încrederii reciproce între toate ţările, indiferent de orînduirea lor socială şi de stat.

In continuare a luat cuvîntul **Ecaterina Popa**, preşedinta Comitetului de întreprindere al uzinelor textile „7 Noiembrie" şi **Ioan Hulea**, membru al Consiliului Sindical Orăşenesc Bucureşti.

El a propus celor prezenţi adoptarea unei moţiuni care exprimă voinţa unanimă de luptă pentru unitatea internaţională a clasei muncitoare, pentru pace şi progres social.

Prin aplauze îndelungi cei prezenţi au adoptat cu entuziasm moţiunea propusă.

In încheiere ing. Mihai Marin, secretar al C.C.S., a mulţumit oaspeţilor pentru cuvintele calde, tovărăşeşti exprimate la această întîlnire, rugîndu-i să transmită în numele oamenilor muncii din ţara noastră sindicatelor din ţările lor şi oamenilor muncii pe care-i reprezintă cele mai calde salutări frăţeşti şi hotărîrea lor de a întări unitatea oamenilor muncii din lumea întreagă în lupta pentru progres social, pentru o pace trainică.

Ansamblul C.C.S. a prezentat apoi un program artistic dat în cinstea membrilor delegaţiilor sindicale de peste hotare.

(Agerpres).

„Scînteia tineretului"
Pag. 8-a 9 mai 1956

La a XI-a aniversare a eliberării Cehoslovaciei din jugul fascist

Poporul frate cehoslovac sărbătoreşte astăzi cea de a 11-a aniversare a eliberării sale de sub ocupaţia nazistă. La 9 mai 1945, după lupte eroice şi victorii mărețe, glorioasa armată sovietică aducea libertate şi fericire poporului cehoslovac exploatat şi obidit.

Sub conducerea Partidului Comunist, în acești 11 ani de libertate, poporul cehoslovac şi-a construit o viaţă nouă. Nenumărate victorii, adevărate pagini de glorie, au fost înscrise în istoria ţării. Tineretul Cehoslovaciei a răspuns întotdeauna cu elan la chemările partidului şi guvernului. Să vindecăm cît mai repede rănile aduse de război, să pornim cu toate forțele la munca de reconstrucţie — aceasta era chemarea Partidului Comunist din Cehoslovacia. Membrii Uniunii Tineretului din Cehoslovacia au răspuns şi ei la această chemare. La locurile de muncă sau pe şantierele de reconstrucţie ei au lansat întreceri pentru lucrări de calitate, pentru produse fără rebuturi.

...A construi douăzeci şi unu de kilometri de cale ferată pe un teren variat nu e o sarcină uşoară. Tinerii şi tinerele din Slovacia, cu ajutorul brigăzilor de voluntari din întreaga ţară, s-au angajat în faţa partidului să rezolve această sarcină grea (fotografia nr. 1). A fost nevoie să se construiască un pod, trei viaducte, 47 poduleţe mici şi tunele, a fost nevoie să se transporte 390 mii metri cubi pămînt, să se scoată din pămînt 34.000 de copaci, să se prelucreze 15.000 metri cubi beton. La 25 octombrie 1949, alături de steagul de stat al Cehoslovaciei, sus pe catarg, a fost ridicat steagul albastru al Uniunii Tineretului din Cehoslovacia. Aplauze furtunoase salutau prima locomotivă care a pornit pe calea ferată construită de tineri — Traseul tinereții. Şi multe alte fapte şi realizări de seamă s-au adăugat lîngă aceasta.

Preţuind eroismul tinerilor constructori, la 30 aprilie 1951 tovarăşul Klement Gottwald a înmînat cea mai înaltă distincţie de stat la 30 din cei mai buni constructori. Şi acesta este doar un singur exemplu.

Însufleţiţi de victoriile ce le obţine zi de zi statul cehoslovac, tineretul contribuie astăzi prin entuziasmul şi elanul său la îndeplinirea celui de al II-lea plan cincinal. Peste 16.000 de tineri împărţiţi în 500 brigăzi au plecat în raioanele de la sate pentru a da în folosinţă sute de hectare de teren nefolosit.

În această zi de sărbătoare vă trimitem, dragi prieteni din Cehoslovacia democrat populară, salutul nostru tovărăşesc şi urări de noi succese pe calea construirii socialismului.

Din institutele de învăţămînt superior în fiecare an intră în producţie o generaţie tînără de specialişti, devotaţi clasei muncitoare.

In anul acesta în 106 facultăţi ale institutelor de învăţămînt superior învață aproape 50.000 studenţi. Mai mult de jumătate din ei învaţă în facultăţi tehnice, iar 22.000 de muncitori îşi desăvîrşesc pregătirea la cursurile fără frecvenţă (fotografia nr. 2 înfăţişează un grup de studenţi pregătindu-se pentru examene).

Tînăra generaţie a Cehoslovaciei păşeşte cu încredere alături de întregul popor pe drumul victorios al socialismului. Fotografia nr. 3 înfăţişează o serbare a tineretului, o manifestare a bucuriei celor ce cunosc o viaţă nouă în Cehoslovacia democrat-populară.

Discuţii în Camera Comunelor asupra problemei dezarmării

LONDRA 8 (Agerpres). — Anthony Nutting, ministru de stat pentru Afacerile Externe al Marii Britanii care a reprezentat Anglia la sesiunea subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, a făcut în Camera Comunelor o declaraţie despre desfăşurarea lucrărilor acestei subcomisii. Nutting a anunţat că „subcomitetul a hotărît să prezinte un raport preliminar organului său superior — Comisia O.N.U. pentru dezarmare". Guvernul, a adăugat el, „speră că Comisia se va întruni la mijlocul lunii iunie pentru a continua examinarea acestei probleme".

După ce a subliniat că la ultima sesiune a subcomitetului „divergenţele cu Uniunea Sovietică nu au fost înlăturate", Nutting a încercat să arunce asupra U.R.S.S. răspunderea pentru faptul că lucrările subcomitetului nu au înregistrat progrese, trecînd însă sub tăcere faptul că puterile occidentale au renunţat la propriile lor propuneri în problema dezarmării de îndată ce ele au fost sprijinite de Uniunea Sovietică.

In continuare Nutting a vorbit despre poziţia reprezentanţilor puterilor occidentale la sesiunea subcomitetului. El a subliniat, printre altele, că puterile occidentale condiţionează rezolvarea problemei dezarmării de rezolvarea problemelor politice internaţionale nereglementate. Totodată Nutting a declarat că „la viitoarea şedinţă a Comisiei pentru dezarmare şi la viitoarele şedinţe ale subcomitetului, guvernul englez îşi va continua încercările de a concilia punctele de vedere ale Occidentului şi Uniunii Sovietice în vederea încheierii unui acord internaţional cu privire la dezarmare, care să asigure o adevărată pace şi securitate".

Laburistul Arthur Henderson l-a întrebat pe Nutting dacă este adevărat că guvernul englez „a renunţat la propunerile sale iniţiale prezentate în 1955, ca nivelul forţelor armate ale S.U.A., U.R.S.S. şi China să nu depăşească 1.500.000 de oameni, iar ale Angliei şi Franţei — 650.000 de oameni. Dacă lucrurile stau aşa de ce guvernul englez şi-a schimbat poziţia?".

Nutting a afirmat că puterile occidentale „sînt gata să ducă tratative pe baza acestor cifre", dar „trebuie să insiste ca dezarmarea pînă la acest nivel să fie obţinută în mod real numai după rezolvarea problemelor politice principale".

De pe băncile laburiştilor au răsunat exclamaţii: „Pentru ce?".

Ca răspuns Nutting a declarat că reducerea efectivului forţelor armate pînă la acest nivel „ar submina bazele N.A.T.O.".

Liderul opoziţiei laburiste, Gaitskell, a declarat că „laburiştii sînt nemulţumiţi de faptul că guvernul englez a insistat prea mult la aceste tratative asupra reglementării politice, ca condiţie preliminară". El a adăugat că „dacă într-adevăr se poate obţine pretutindeni un nivel general de dezarmare, aceasta va constitui cea mai bună cale spre realizarea reglementării politice".

Ceilalţi laburişti au insistat să se organizeze cît mai curînd în Camera Comunelor dezbateri în problema dezarmării. Nutting a promis să aducă această cerere la cunoştinţa guvernului.

În 24 de ore

PEKIN. — Ziarul „Jenminjibao" publică un articol de fond consacrat împlinirii a 35 de ani de la înfiinţarea Partidului Comunist din Rominia.

ANKARA. — La 7 mai a.c., Barbu Zaharescu, Ambasadorul R.P.R. în Turcia a prezentat scrisorile de acreditare preşedintelui Republicii Turce, Gelal Bayar.

MOSCOVA. — La Moscova a fost dat publicităţii proiectul de lege cu privire la pensiile de stat, pe care Consiliul de Miniştri îl va supune spre aprobare sesiunii Sovietului Suprem al U.R.S.S.

LENINGRAD. — Grupul de membri ai delegaţiei partidului socialist francez, condus de Pierre Commin, secretar general al S.F.I.O. care se află la Leningrad, a făcut la 7 mai o vizită lui K. I. Smirnov, preşedintele Comitetului executiv al Sovietului orăşenesc Leningrad de deputaţi ai oamenilor muncii.

VARŞOVIA. — La Varşovia s-a anunţat că Consiliul de Stat al Republicii Populare Polone l-a eliberat pe Jakub Berman din funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri. Consiliul de Stat l-a numit pe Eugeniusz Stawinski vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri care va asuma în acelaşi timp obligaţiile de ministru al Industriei Uşoare.

LUPTE VIOLENTE ÎN ALGERIA

ALGER 8 (Agerpres) — Agenţiile de presă anunţă că pe teritoriul algerian au avut loc în ultimele 48 de ore ciocniri sîngeroase între unităţi franceze şi grupuri de algerieni. În departamentul Constantine au fost ucişi 73 de algerieni. În apropiere de oraşul Batna din Munţii Aures, francezii au împuşcat 20 de algerieni. Cea mai sîngeroasă luptă a avut loc în partea de vest a Algeriei în regiunea dintre Oran şi frontiera marocană. Folosind helicoptere, mortiere şi avioane de vînătoare francezii au atacat un grup numeros de algerieni care se refugiase pe culmea unui deal. O sută de algerieni au fost împuşcaţi iar 67 luaţi prizonieri.

In cursul dimineţii de 6 mai grupuri de algerieni au reuşit să întrerupă cu desăvîrşire circulaţia pe şoseaua Tlemoen-Oujda, în vestul Algeriei.

Pe de altă parte se anunţă noi sosiri de trupe franceze de întărire şi de material de război.

Noutăți despre tineretul lumii

CIU EN-LAI SALUTĂ CONFERINŢA STUDENŢILOR DIN ASIA ŞI AFRICA

Intr-un mesaj adresat Comitetului de pregătire din Bandung, Ciu En-lai, premierul Consiliului de stat, a salutat convocarea conferinţei studenţilor din ţările Asiei şi Africii şi i-a urat succes. Conferinţa se va deschide la 26 mai.

Conferinţa ţărilor Asiei şi Africii care a avut loc anul trecut la Bandung, se spune în mesaj, a constituit o manifestare a dorinţei generale a popoarelor ţărilor Asiei şi Africii de a lupta împotriva colonialismului, pentru pace în întreaga lume, pentru colaborare prietenească. Ciu En-lai şi-a exprimat speranţa că apropiata conferinţă a studenţilor din ţările Asiei şi Africii îşi va aduce contribuţia la cauza întăririi solidarităţii şi ajutorului reciproc al studenţilor din ţările Asiei şi Africii, va înlesni schimbul în domeniul culturii şi al învăţămîntului şi va consolida pacea.

LIPSA DE ŞCOLI ÎN TURCIA

Ziarul turc „Son Havadis" comunică că în prezent în Turcia cel puţin 7 la sută dintre copiii de vîrstă şcolară nu învaţă din cauza numărului insuficient de şcoli.

Ziarul subliniază în special că în 16.000 de sate turceşti nu există şcoli.

DE PESTE HOTARE: MUZICĂ * CINEMA

Concert în prezenţa conducătorilor sovietici

La invitaţia Ministerului Culturii al U.R.S.S. un grup de artişti englezi a vizitat Uniunea Sovietică timp de trei săptămîni. La 7 mai în sala mare a Conservatorului din Moscova a avut loc ultimul lor concert.

Concertul a început cu uvertura la opera „Ruslan şi Ludmila" de Glinka, executată de orchestra simfonică de stat a U.R.S.S. sub conducerea dirijorului Clarence Reybould. Violonistul Alfredo Campoli a interpretat cu măiestrie concertul pentru vioară de Mendelsohn.

Concertul s-a încheiat cu tema cu variaţiuni din suita a 3-a a lui Ceaikovski.

Concertul artiştilor englezi s-a bucurat de un mare succes. La concert au participat N. A. Bulganin, N. S. Hruşciov şi A. I. Mikoian. Împreună cu aceştia se afla în lojă sir William Hayter, ambasadorul Marii Britanii în U.R.S.S.

Turneu de concerte: Argentina, Chile

La 6 mai, în oraşul Buenos Aires a avut loc cel de al treilea concert dat de violonistul sovietic Leonid Kogan. Acompaniat de orchestra simfonică din Buenos Aires, L. Kogan a interpretat concerte pentru vioară şi orchestră de Bach, Prokofiev, Ceaikovski. Teatrul „Colon" — cel mai mare teatru din ţară, numărînd 3.500 de locuri — era arhiplin.

La concert au participat Podesta Costa, ministrul Afacerilor Externe al Argentinei, funcţionari superiori din Ministerul Afacerilor Externe al Argentinei. La 7 mai, L. Kogan a plecat pe calea aerului spre Chile, unde va da două concerte în oraşul Santiago, iar apoi va pleca la 9 mai la Montevideo.

8.500 de ascultători

Violoncelistul sovietic M. Rostropovici, care se află în turneu în S.U.A., a dat la începutul lunii mai trei concerte la San Francisco. Concertele au avut un deosebit succes şi au fost audiate de circa 8.500 de persoane.

Alţi oaspeţi ai U. R. S. S.

Răspunzînd invitaţiei Ministerului Culturii al U.R.S.S., pianistul francez S. Francois a sosit în turneu în Uniunea Sovietică. La 5 mai el a dat primul concert de pian în Sala mare a Filarmonicii din Leningrad, interpretînd lucrări de Bach, Liszt, Debussy, Ravel şi alţi compozitori. Concertul a fost viu aplaudat.

★

La invitaţia Ministerului Culturii al U.R.S.S., un grup de artişti din Uruguay a sosit la Moscova după ce dăduse o serie de reprezentaţii la Leningrad.

La 6 mai, artiştii din Uruguay — dirijorul Carlos Estrada, cîntăreaţa Virginia Castro şi pianista Nibia Marinjo şi-au dat concursul la concertul simfonic care a avut loc în sala „Ceaikovski".

J. Cocteau se adresează lui S. Iutkevici

Săptămînalul „Les Lettres Françaises" publică textul unei scrisori deschise adresate de cunoscutul scriitor Jean Cocteau, membru al Academiei Franceze, cineastului sovietic Serghei Iutkevici, care a realizat după cunoscuta piesă de Shakespeare, filmul „Othello" prezentat cu mult succes la actualul Festival Internaţional al Filmului de la Cannes.

Scrisoarea cuprinde cuvinte de înaltă apreciere pentru realizarea cineastului sovietic şi subliniază jocul de excepţională calitate al interpreţilor. „După ce am asistat la spectacolul pe care l-aţi realizat — subliniză scriitorul francez în scrisoarea adresată regizorului sovietic — păstrez alături de mine personajele ilustre cărora aţi ştiut să le daţi o viaţă nouă cu sîngele inimii dumneavoastră".

Fostul ambasador al S.U.A. la Moscova cere revizuirea politicii externe americane

Corespondentul din Washington al ziarului „New York Times", Reston, expune cuprinsul raportului făcut de Kennan, fost ambasador american în Uniunea Sovietică, care cere schimbarea politicii externe a S.U.A. şi se pronunţă pentru îmbunătăţirea relaţiilor cu Uniunea Sovietică.

După cum relatează Reston, Kennan este de părere că o mare parte din greutăţile întîmpinate de America pe arena internaţională constituie rezultatul „poziţiei rigide faţă de alte ţări".

Referindu-se la relaţiile dintre S.U.A. şi Uniunea Sovietică, Kennan declară că „americanii trebuie să ţină minte deosebirile istorice" care există între cele două ţări. „Kennan, scrie Reston, nu vede nici un motiv care să împiedice stabilirea unor relaţii satisfăcătoare şi încurajatoare între Statele Unite şi Uniunea Sovietică. El insistă însă ca cele două ţări să fie ponderate în pretenţiile lor una faţă de cealaltă şi să

Din paginile presei străine

învețe „să biruie acuzaţiile şi iritarea" pe care Statele Unite le strecoară în relaţiile cu ruşii. Kennan cere să se depună eforturi pentru a obţine „restabilirea unei atmosfere normale în relaţiile americano-sovietice".

Kennan condamnă încercările de a restaura regimurile capitaliste în ţările din Europa răsăriteană. In continuare el se pronunţă împotriva stabilirii relaţiilor diplomatice între Statele Unite şi Republica Populară Chineză, considerînd însă că S.U.A. nu trebuie să împiedice admiterea R.P. Chineze în Organizaţia Naţiunilor Unite, deoarece majoritatea membrilor O.N.U. „doresc admiterea" R.P. Chineze în această organizaţie.

Referindu-se la problema germană, Kennan a spus: „Cred că politica americană trebuie să urmărească reunificarea Germaniei şi refacerea cît mai grabnică a acestei ţări ca un factor neutru...".

„Cursa Păcii"

BERLIN 8 (Agerpres). — (prin telefon). De la Goerlitz la Berlin, pe o distanţă de 228 km. s-a alergat marţi cea de a 6-a şi cea mai lungă etapă a „Cursei Păcii" Varşovia-Berlin-Praga. Lupta dîrză care se dă pentru cucerirea tricoului galben a atins ieri o intensitate dramatică, fiind marcată de succesul strălucit al cicliştilor sovietici care au cucerit tricoul galben prin Nicolai Kolumbet şi continuă să deţină locul 1 pe naţiuni. O comportare foarte bună au avut şi cicliştii romîni. Constantin Dumitrescu, în puternică revenire a sosit în acelaşi timp cu cîştigătorul etapei urcînd 4 locuri în clasamentul general individual. La fel de constant ca şi în etapele anterioare. Gabriel Moiceanu a realizat de asemenea timpul învingătorului şi a cîştigat mai mult de 10 locuri în clasamentul individual.

Pe stadionul Walter Ulbricht cicliştii sînt aşteptaţi de zeci de mii de spectatori. In momentul cînd primii ciclişti pătrund pe pista stadionului izbucnesc urale frenetice şi în văzduh sînt lansaţi zeci de porumbei. Ciclistul din echipa R.D. Germane, Lotar Meister I, aplaudat de compatrioţii săi cîştigă sprintul culegînd satisfacţia unei frumoase victorii în oraşul său natal.

Clasamentul etapei: 1. L. Meister I (R.D.G.) a parcurs 228 km. în 5h57'27"; 2. Lueder (R. D. G.), Wolfs (Olanda), Chwiendacz (R.P.P.), Cestari (Italia), Romagnoli (Italia), Dumitrescu (R.P.R.), acelaşi timp. Dimov a sosit după 7'25", Schur la 14'15", Şandru la 16'52", apoi Zanoni, Poreceanu şi Ion Vasile.

Clasamentul general individual: 1. Kolumbet (U.R.S.S.) 27h 26'37"; 2. Vostriakov (U.R.S.S.) 27h28'48"; 3. Nyman (Finlanda) 27h29'09"; 4 Krolak (R.P.P.) 27h30'04"; 5. Ostergaard (Danemarca) 27h30'52"; 6. Kolev (R.P.B.) 27h31'06"; 7. C. Dumitrescu (R.P.R.) 27h. 33'50". G. Moiceanu ocupă locul 20.

Pe echipe conduce U.R.S.S. urmată de R.P. Polonă şi R.D. Germană. Formaţia ţării noastre se află pe locul şase.

Astăzi se desfăşoară etapa a 7-a Berlin—Leipzig 206 km.

Acord de colaborare culturală între R.P.R. şi R. P. Mongolă

Zilele acestea au avut loc la Bucureşti lucrările delegaţiilor guvernamentale ale Republicii Populare Romîne şi Republicii Populare Mongole, în vederea încheierii acordului de colaborare culturală dintre cele două ţări şi a elaborării şi semnării planului de muncă pentru aplicarea acordului cultural pe anul 1956.

In urma discuţiilor, care s-au desfăşurat într-o atmosferă de colaborare şi prietenie, la 8 mai a fost semnat acordul de colaborare culturală între Republica Populară Romînă şi Republica Populară Mongolă şi planul de muncă pentru aplicarea acestui acord pe anul 1956.

Interviul acordat de preşedintele Tito ziarului „Le Monde"

Ziarul „Le Monde" a publicat interviul acordat unui reprezentat al ziarului de către Iosip Broz Tito, preşedintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, în ajunul plecării sale în Franţa.

Răspunzînd la întrebarea cu privire la „schimbările care au avut loc în Uniunea Sovietică", Tito a spus că, după părerea sa, aceste schimbări „au o mare însemnătate atît pentru viitorul Uniunii Sovietice cît şi pentru viitorul celorlalte ţări socialiste şi al lumii în general, deoarece folosirea unor noi metode în relaţiile internaţionale poate contribui la consolidarea păcii.

Tocmai în felul acesta a abordat această problemă Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice".

După ce a arătat că „anumite persoane din Occident manifestă scepticism faţă de noua situaţie şi vor să vadă în ea numai o manevră tactică", Tito a spus: „Aceasta este o eroare fundamentală".

Referindu-se în continuare la problema democraţiei, Tito a declarat: „Nici eu şi nimeni dintre noi nu crede că numai sistemul mai multor partide permite libera exprimare a opiniei... Consider că o discuţie liberă este pe deplin posibilă în cadrul unui sistem ca al nostru, precum şi în celelalte ţări socialiste. Cea mai democratică metodă constă în adoptarea părerii deja formate a majorităţii".

Fiind întrebat dacă consideră că sistemul existent în Iugoslavia „funcţionează normal", Tito a spus: „Da, sistemul funcţionează normal. I se pot aduce numai unele îndreptări de ordin legislativ sau de alt ordin pentru îmbunătăţirea sa... Consider că nu se poate spune nici odată despre o societate omenească că a atins perfecţiunea, deoarece în permanenţă apar elemente noi care obligă oamenii să caute metode noi. Societăţile omeneşti nu sînt statice. Viaţa este în permanentă mişcare. Iar dacă în Iugoslavia nu se simte nevoia unor schimbări esenţiale, aceasta nu înseamnă că sistemul nostru este static. Orice societate omenească şi în special societatea socialistă — vorbesc despre sistemul nostru — se organizează în interior în funcţie de nivelul conştiinţei pe care l-a atins şi în funcţie de posibilităţile economice".

In continuare corespondentul ziarului „Le Monde" a pus următoarea întrebare: „Este oare posibil, după părerea dv., să se pună de acord drepturile omului proclamate de Revoluţia franceză din anul 1789 cu cerinţele societăţii socialiste? Fără a dori să filozofez vreau să întreb: care sînt, după părerea dv., trăsăturile caracteristice prin care se distinge, dacă se poate spune astfel, umanismul occidental de umanismul marxist?". Răspunzînd la această întrebare Tito a spus:

„Văd o mare deosebire în viitorul apropiat, precum şi într-o perspectivă mai îndepărtată. Umanismul occidental este mai degrabă o declaraţie de intenţii. El nu este în armonie cu sistemul economic, cu posibilităţile pentru fiecare de a-şi exercita drepturile în acest sistem. In prezent nici o ţară socialistă nu are încă condiţiile materiale care să permită retribuirea fiecărui om nu numai după muncă ci şi după nevoile sale... Pe prim plan rămîn încă nevoile societăţii. Dar există perspectiva socialistă şi noi ne aflăm pe drumul care duce la realizarea deplină a drepturilor omului şi a drepturilor societăţii. Perspectiva occidentală nu asigură această posibilitate".

La întrebarea dacă Occidentul, „avînd de exemplu în vedere Franţa, Anglia sau chiar S.U.A.", se află pe calea spre socialism şi dacă vor fi necesare „revoluţii sîngeroase" sau „evoluţia poate duce la contopirea Răsăritului şi Apusului". Tito a răspuns:

„Nici vărsarea de sînge, nici baricadele nu sînt necesare pentru a realiza schimbarea sistemului. Consider că aceasta se poate realiza pe deplin prin evoluţie, prin lupta politică parlamentară şi de alt fel. Dar ritmul acestei evoluţii depinde în multe privinţe de condiţiile economice în care trăieşte poporul, de nivelul conştiinţei sale şi de puterea sa. El depinde de asemenea de nivelul de conştiinţă al conducătorilor săi care trebuie să ia măsurile necesare.

Ştiu că în Franţa, America, Anglia şi în celelalte ţări occidentale există elemente socialiste despre care pot spune că sînt elemente socialiste conştiente. Ţărilor occidentale le este, fără îndoială, mai uşor să obţină instaurarea orînduirii care a fost deja instaurată de unele ţări mai înapoiate, adică orînduirea socialistă. Aceasta trebuie să se întîmple neapărat mai devreme sau mai tîrziu, deoarece mijloacele de producţie scapă tot mai mult din mîinile proprietarilor particulari şi sînt naţionalizate fie în cadrul capitalismului de stat, fie în forme socialiste".

Răspunzînd în continuare la întrebarea dacă considera posibilă crearea unei „Internaţionale noi care să poată uni partidele comuniste şi socialiste", Tito a spus:

„După desfiinţarea Cominformului nici nu poate fi vorba despre crearea unei noi organizaţii cu posibilităţi de lărgire şi cu un caracter analog. Situaţia în lume se caracterizează prin următoarele: la Răsărit există ţări socialiste în care se află la putere comuniştii, iar în statele occidentale există partide comuniste şi socialiste. Între aceste partide pot avea loc întîlniri cu caracter consultativ fie pentru studierea situaţiei internaţionale, fie pentru schimbul experienţei dobîndite. Există totuşi o mare deosebire între aceste grupuri de comunişti — între acei care se află la putere, şi acei care, existînd în cadrul unui alt sistem, trebuie să lupte pe cale parlamentară şi prin diferite alte mijloace pentru cucerirea majorităţii — dacă pot face acest lucru. De aceea astăzi nu poate exista o Internaţională formată atît din partidele comuniste care se află la putere cît şi din cele care nu se află la putere. Dar sînt necesare contacte între aceste organizaţii în special între organizaţiile din Răsărit pentru generalizarea experienţei lor. Se poate lua de exemplu de la U.R.S.S., Cehoslovacia sau Iugoslavia tot ceeace au mai bun, cu condiţia însă, ca aceasta să se facă liber, fără nici un fel de constrîngere.

Construirea socialismului, a continuat Tito, crearea unui nou stat socialist, ţinînd seama de trăsăturile specifice, caracteristice fiecărei ţări, constituie o acţiune prea complexă pentru ca o organizaţie internaţională să fie capabilă să hotărască ce trebuie să se facă într-un loc sau într-altul. Este însă de la sine înţeles că trebuie să existe o solidaritate internaţională, trebuie să fie stabilite contacte între partidele comuniste şi socialiste, ca şi între acestea şi orice organizaţii progresiste din lume în vederea unui schimb de păreri cu privire la diferitele probleme cu caracter general care le interesează. Tocmai pe această cale pot fi realizate noi succese în lume".

Fiind întrebat asupra intenţiilor politicii iugoslave în privinţa proiectului creării unei Federaţii balcanice „aşa cum a fost proiectată în anul 1948", Tito a spus: „Nu avem nici un fel de intenţii, deoarece Federaţia balcanică nu este de loc actuală. O astfel de politică nu ar fi nici realistă, nici utilă. Ea ar putea numai să complice situaţia în această regiune, în Europa şi chiar în întreaga lume. De aceea nici nu ne gîndim la ceva asemănător".

Explicînd în continuare, la cererea corespondentului ziarului „Le Monde", poziţia Iugoslaviei faţă de pactul balcanic care, în afară de Iugoslavia, a fost semnat de Grecia şi Turcia, Tito a spus: „Continuăm să considerăm că trebuie aprofundate relaţiile cu Grecia şi Turcia în ciuda divergenţelor care au apărut între ele. Pactul balcanic ne-a permis în realitate să lărgim colaborarea noastră dincolo de limitele acordurilor militare iniţiale şi să îmbunătăţim relaţiile noastre reciproce. Relaţiile noastre cu Grecia sînt foarte bune şi se îmbunătăţesc pe zi ce trece. Sperăm că şi relaţiile noastre cu Turcia se vor dezvolta în spiritul prieteniei".

Răspunzînd la o altă întrebare, Tito a arătat că Iugoslavia se străduieşte să contribuie la îmbunătăţirea relaţiilor greco-turce şi că în această privinţă s-au şi obţinut rezultate pozitive.

In încheiere, i s-a pus preşedintelui Tito următoarea întrebare: „In cazul că poate fi realizată o solidaritate deplină a celor trei ţări consideraţi oare dv. că participarea Greciei şi Turciei la pactul Atlantic poate pune o problemă în faţa Iugoslaviei?". La această întrebare Tito a răspuns: „Aceasta depinde de tendinţele pactului Atlantic şi de caracterul pe care îl va avea în viitor".

Tratativele franco-iugoslave

PARIS 8 (Agerpres). — La 7 mai mareşalul Iosip Broz Tito, preşedintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, care se află la Paris, a luat parte la mai multe ceremonii oficiale.

La 8 mai au început tratativele franco-iugoslave.

Preşedintele Republicii Franceze Coty, a oferit un prînz în cinstea mareşalului Tito.

După cum anunţă agenţia France Presse, preşedintele Republicii Franceze, René Coty, luînd cuvîntul la prînzul care a avut loc în palatul Elysee, a spus: „Dorim din tot sufletul ca slăbirea încordării să fie urmată de înţelegere... Dorim ca gesturile şi cuvintele să ducă la acţiuni, la acorduri pozitive...".

Totodată, Coty a vorbit în termeni elogioşi despre Uniunea nord-atlantică, afirmînd că acest bloc ar servi „asigurării împotriva războiului".

In cuvîntul său de răspuns, preşedintele R.P.F. Iugoslavia, Iosip Broz Tito, a subliniat răspunderea ce revine conducătorilor de state în domeniul menţinerii păcii. „Ei nu trebuie să uite nici o dată, a spus Tito, ceea ce este important: pacea, înţelegerea şi colaborarea paşnică internaţională". Subliniind că „cursa înarmărilor cere resurse uriaşe care ar putea fi folosite pentru ridicarea bunăstării omenirii", Tito şi-a exprimat părerea că ţările intră într-o fază cînd încep să fie lichidate treptat barierele care împiedică cunoaşterea reciprocă a popoarelor şi că trebuie să se meargă în continuare pe această cale.

Informaţii

● La Casa Ziariştilor din Capitală a avut loc marţi o seară închinată celei de a XI-a aniversări a eliberării Cehoslovaciei.

Au luat parte numeroşi ziarişti romîni şi străini.

Au fost de asemenea de faţă membri ai corpului diplomatic.

Despre succesele R. Cehoslovace în anii de după eliberarea ţării a vorbit Vojtech Navratil, secretar al ambasadei R. Cehoslovace la Bucureşti.

Ambasada R. Cehoslovace la Bucureşti a prezentat apoi în avantpremieră filmul „Zilele tinereţii", producţie a studiourilor cinematografice de stat din R. Cehoslovacă.

● Marţi dimineaţa s-a înapoiat în ţară delegaţia de muzicieni romîni care a vizitat Belgia şi Franţa. Din delegaţie au făcut parte: Ion Dumitrescu, prim secretar al Uniunii Compozitorilor din R.P.R., acad. Mihail Jora, Constantin Silvestri, Alfred Alessandrescu, Alfred Mendelsohn, maeştri emeriţi ai artei şi Romeo Drăghici.

In Gara de Nord, delegaţia a fost întîmpinată de Paul Cornea, director general adjunct în Ministerul Culturii, de reprezentanţi ai Uniunii Compozitorilor din R.P.R., precum şi de numeroşi muzicieni.

(Agerpres)

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bu...şti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel 7.56.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". SIAS — 3152 — 52